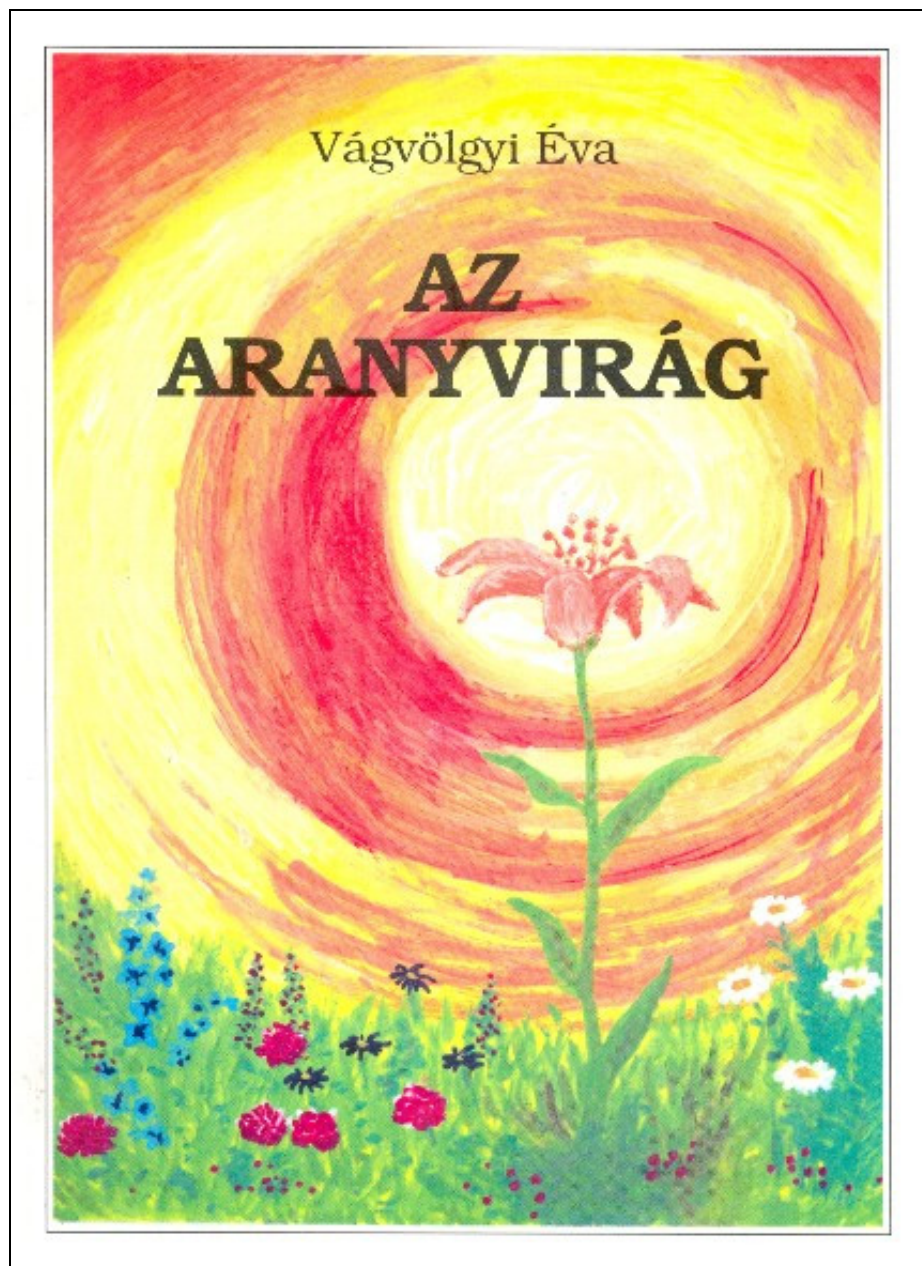

Vágvölgyi Éva

Az Aranyvirág

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Vágvölgyi Éva
Az Aranyvirág

Mesék kicsiknek és nagyoknak

A szerző rajzaival

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv harmadik kiadásának elektronikus változata. A könyv 1992-ben jelent meg a Szent Jeromos Bibliatársulat kiadásában, az ISBN 86-397-0261-6 azonosítóval. Az elektronikus változat Tarjányi Béla professzor, a Társulat igazgatója engedélyével készült. A könyvet lekipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a szerző tulajdonában marad.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Az Aranyvirág.....	4
A tengerbe dobott arany.....	8
Grigorij és Nasztazja története.....	10
A gyöngy születése	14
A leány és a kút.....	17
Tengelice és Mangalica.....	19

Az Aranyvirág

Volt egyszer egy messze földön híres kertész. Csodálatosabbnál csodálatosabb virágai voltak. De ő újra és újra útrakelt, távoli vidékeket, országokat és földrészeket beutazott, hogy hozzájusson még újabb, még különlegesebb növényekhez. Övé volt a legpompásabb kert, amely valaha létezett a földön. Királyok, híres és gazdag emberek jöttek hozzá mindenfelől, hogy virágokat kérjenek tőle, hogy megcsodálják kertjét. Egyszer egy távoli földrész égbenyúló hegyei közül egy kis zacskónyi virágmagot hozott. Néhány szem egészen különös magocska volt csak benne. Mint a fénylő arany szemek, olyan volt mindegyik. Az öregember, akitől igen drága pénzen vette, azt mondta, hogy a világon a legszebb, legcsodálatosabb virág lesz belőlük. De azt, hogy milyen földbe kell ültetni, és hogyan kell gondozni, azt nem tudta megmondani. – Te messze földön híres kertész vagy, bizonyosan tudni fogod – mondta.

Amint a kertész hazaérkezett, mindjárt elültetett egyet a magocskák közül. Gondosan megöntözte minden nap, s nemsokára picinyke hajtás bújott elő a földből. A kertész kíváncsian és örömmel várta a kis palánta növekedését, de a vékonyka hajtás hamarosan lekókadott és elszáradt.

– Talán túl sokat öntöttem. Úgy látszik, nem szereti a sok vizet – gondolta magában, és a következő magot is elültette. Ennek nem adott annyi vizet. A mag ki is hajtott hamar, de bizony nemsokára ez is csak elszáradt.

– Talán más föld kellene neki – gondolta a kertész, és a következő magot másfajta földbe ültette. A mag ki is hajtott hamar, de bizony nemsokára ez is csak elszáradt.

– Talán nem szereti a napot – gondolta, és a következő magot árnyékosabb helyre ültette. A mag ki is hajtott hamar, de bizony nemsokára ez is csak elszáradt.

– Talán túl száraz neki ez a levegő – gondolta, s a következő magot párás levegőjű helyen nevelte. A mag ki is hajtott hamar, de bizony nemsokára ez is csak elszáradt.

Így ment ez egészen addig, míg végül csak egyetlen magocskája maradt. De addigra már elment a kedve a csodavirágtól. Bosszantotta és bántotta az önérzetét, hogy ő, a híres kertész nem jut vele semmire. Az utolsó magot nem is ültette el: ott hevert egy zacskóban az ablakmélyedésben.

Egy nap szomorú levelet hozott a postás. Megtudta, hogy meghalt a testvérhuga, aki özvegyen nevelte egyetlen kislányát. Elutazott hát a kertész a temetésre, s miután az árvának senki más rokona nem volt rajta kívül, magához vette. A gyermek egy ideig szomorú volt és bánkódott az édesanyja után, de a sok szép virág hamarosan megvigasztalta, s már nem sírt naphosszat. A kert, amely eddig csendes volt és nem ismert más zajt a madárfüttyön kívül, most megtelt énekkel és kacagással. A kertész eleinte féltette drága és különleges növényeit a kislánytól, de aztán látta, hogy nincs miért aggódnia, mert a gyermek nem csak hogy nem tesz kárt bennük, hanem szívesen és ügyesen gondozza őket. Egyszer a kislány véletlenül ráakadt az üres zacskó fenekén árválkodó egyszem magocskára.

– Milyen mag ez, Bácsi? Miért nem ültetjük el? – kérdezte kíváncsian a kertészt.

– Áh! – legyintett az kedvetlenül. – Nem jó mag az. Akármit csináltam vele, mindig leszáradt a zsege hajtása. Nem is tudtam, hogy van még belőle. Akár ki is dobhatod – mondta.

– Kidobni egy ilyen gyönyörű magot? – szörnyülködött a kislány. – Kérlek, Bácsi, add inkább nekem!

– Legyen hát a tied, hiszen mondtam már, hogy nekem nem kell! – vont a vállát a kertész, és folytatta a munkáját.

A kislány a köténye zsebébe rejtette a kis zacskót a maggal. Este, lefekvés előtt a tenyerébe vette és a lámpa fényébe tartotta. Mint valami kis aranygyöngy, úgy ragyogott rá a kis mag.

– Jaj, de gyönyörű vagy! – kiáltotta boldogan a kislány, és úgy aludt el, hogy még álmában is a kezében szorongatta a magocskát. Reggel első dolga volt, hogy a napfénybe is odatartsa. Most tán még szebben csillogott, mint este.

– Micsoda pompás virág lesz ebből a gyönyörű magból! – kiáltotta, és kiszaladt a kertbe, hogy elültesse. Az ablaka alatt volt egy kis ágyás, ahol már más virágai is voltak, ott ültette el. Kis lyukat kotort a kezével, beledugta a magocskát, betakarta földdel és megöntözte. És miközben dogozott, megállás nélkül énekelt a magocskának:

*Csodálatos aranymag,
Betakarlak puha földdel,
Megöntözlek friss kútvízzel!
Hajts ágacskát, hajts levelecskét!
Eső öntözzessen, nap melengessen,
Örömem növessen.*

Attól kezdve felkelés után mindig az első dolga volt, hogy kiszaladt a kertecskéhez, s napközben is gyakran odaült és várta, mikor dugja ki fejét a földből az Aranyvirág, – mert csak így hívta magában. Néhány nap múlva icinyke-picinyke hajtás bújt elő.

– Bácsi, Bácsi, kihajtott! – szaladt boldogan a kertészhez, aki épp a különleges fekete rózsákról szedegette le a hernyókat.

– Micsoda hajtott ki? – nézett értetlenül és kicsit bosszankodva a gyermekre, mert éppen akkor szúrta meg egy rózsatüske. Ugyanis már teljesen meglepedkezett a magocskáról, amit néhány napja a kislánynak adott.

– Hát az Aranyvirág! – mondta a kislány, és nem értette, hogyan is feledkezhetett meg róla a bácsikája.

– Ja, az Aranyvirág! – hűmmögött a kertész, de még mindig nem tudta, miről van szó. – Miféle Aranyvirág? Hol? – kérdezte.

– Hát a mag, amit nekem adtál! – magyarázta egyre értetlenebbül a kislány. Hiszen neki egy hét óta a mag volt a legfontosabb dolog a világon, és sehogy sem fért a fejébe, hogy az másnak semmit sem jelent.

– Ja, vagy úgy! – mondta rosszkedvűen a kertész, mert nem szeretett arra a csúfos kudarcra gondolni, ami azokkal a magokkal érte. – Hát, kihajtani mindig kihajt, csakhogy aztán el is szárad – bökte ki végre kelletlenül.

A kislány lelkendező öröme megfakult, amikor látta, hogy a Bácsi nem örül vele. Csalódottan eloldalgott. Bánatosan visszament a kertecskéjéhez, leült a növényke elé és énekelni kezdett:

*Kicsi növény, kicsi ág,
Gyere, tágas a világ.
Növekedjél, bokrosodjál,
Virágokat virágozzál.
Kezemmel óvlak, szememmel őrizlek,
Szívemmel szeretlek.*

S a növényke nőtt, növekedett. Aranyszínű szárán aranylevelek csillogtak. Minél nagyobb lett, annál szebb volt. Szépségének ragyogása betöltötte a kertecskét. Aztán megtörtént a várva várt csoda: a fénylő aranyszáron csillogó aranylevelek közül egy kicsi aranybimbó bukkant elő. A kislány egész nap csak simogatta, becézgette és énekelt neki:

*Aranyágon ingó
Kicsi aranybimbó,
Bontsd ki aranyszirmod,
Tárd ki aranykelyhed,
Illatod leheljed!*

S hajnalban arra ébredt, hogy ragyogó fény tölti be a kis szobát. Megdörgölte a szemét, hogy vajon nem álmodik-e, de a ragyogás nem szűnt meg továbbra sem, s valami soha nem érzett édes illat áradt be a nyitott ablakon. Künn a kertben pedig seregnyi madár énekelt. A kislány az ablakhoz szaladt és kinézett. Először a szeme elé kapta a kezét: mintha egy második nap ragyogott volna előtte. Aztán ahogy kissé hozzászokott az erős fényességhez, látta, hogy kinyílt az Aranyvirág, az tündökölt ilyen szemet kápráztatóan. Fénye besugározta a kislány kertecskéjét, de nem csak azt, hanem a kertész hatalmas kertjét, sőt az egész környéket. Ragyogása odavonzotta a madarakat, sőt hamarosan az embereket is. Mindenkit ámulatba ejtett a csodálatos Aranyvirág. Dicsérték és ünnepelték a kertészt, mert azt hitték, hogy a virág az övé. De a kertész oda sem figyelt a nyüzsgő, kezét szorongató, vállát veregető, őt ünneplő emberekre, csak nézte-nézte megbabonázva a virágot. A kislány meg csak ült csendben a virágja előtt, és nem tudott betelni a csodálatával. De órá senki sem figyelt.

Aztán elmúlt a nap, az emberek jövése-menése abbamaradt. Lassan beesteledett. A kertész odaült a kislány mellé a földre. Egy darabig hallgattak, aztán a kertész nem bírta tovább, s kiszakadt belőle:

– Enyém a legpompásabb kert az egész földkerekségen, különleges és ritka virágaim vannak, de ilyen gyönyörű egy sincs! Igaza volt az öregembernek, akitől a magokat vettem: ez a világon a legszebb, legcsodálatosabb virág. Híres kertész vagyok, mindent tudok a virágokról, de ebből a magból nekem nem sikerült virágot nevelnem. Mondd, hogy csináltad?

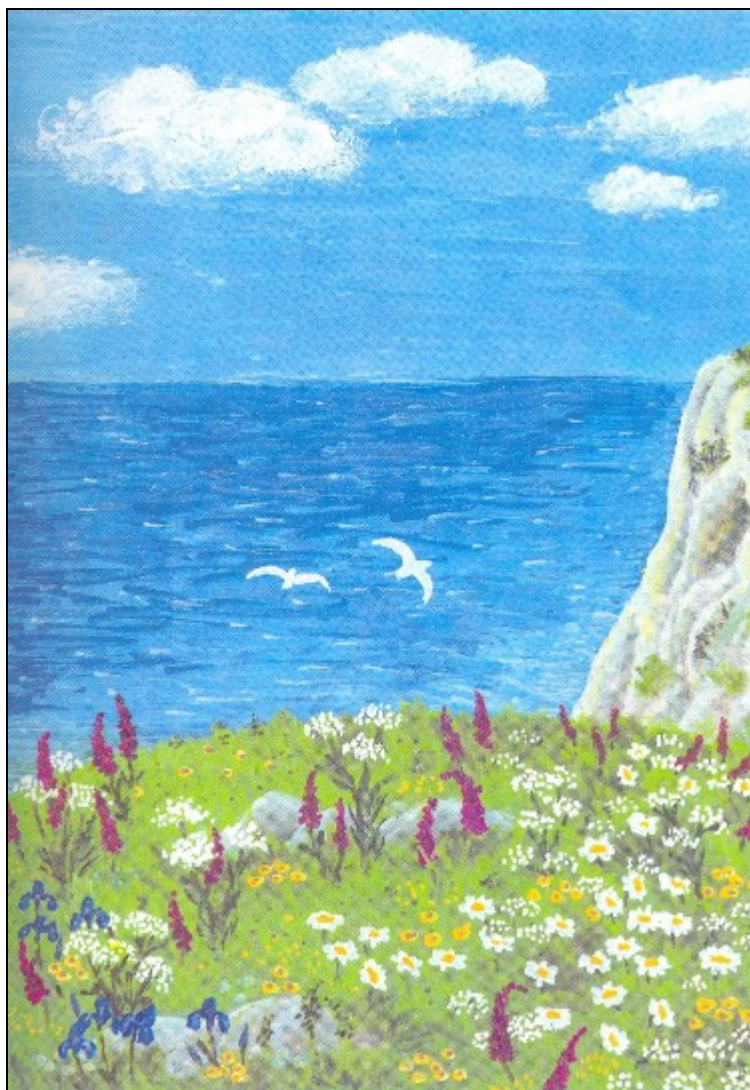
– Tudod, Bácsi, – nézett komoly arcocskával maga elé a kislány – te valóban híres kertész vagy és csodálatos a kerted. Tudod melyik virágot milyen földbe kell ültetni, mennyit kell öntözni, hogy szépen viruljon. Tudod melyik kedveli a napot, melyik az árnyékos. Megkapálsz a földjüket, megtisztítod őket a hernyóktól. És egy közönséges virágnak elég is ennyi gondoskodás ahhoz, hogy szép legyen. De az igazi virágnak, a virágok virágának ez nem elég. Az Aranyvirágnak is szüksége van mindezekre, de még valami másra is, amit tőled nem kapott meg: Az Aranyvirág csakis a szeretet fényében és melegében virul ki. Ha ezt nem kapja meg, hiába hajt ki a mag, a zsenge hajtás elszárad.

Közben egészen besötétedett. És ahogy ott ültek a földön, az Aranyvirág sugárzó fénye körbefonta őket.

A tengerbe dobott arany

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Hasszán nevű kereskedő. Nem volt túl gazdag, kicsi vagyonáért nap mint nap keményen dolgozott. Szorgalmas munkája nyomán az évek során összegyűlt egy kis zacskó aranya. Nem volt se kapzsi, se fukar, – lassan is gyűlt a pénze! –, de azért örült ennek a kis zacskó aranyának, és nagyon fontos volt neki, hogy gyarapodjon is.

Egyszer aztán a leánya, akit nagyon szeretett, megbetegedett. Hívatott hozzá tudós asszonyokat, akik füvekkel füstölték és imákat, varázsigéket mondtak felette, de a lány csak nem gyógyult. Hasszán, a kereskedő maga is sokat fohászzkodott Allahhoz, hogy engedje, hogy az asszonyok meggyógyítsák a gyermekét. De a leány csak sorvadtt. Ekkor Hasszán, a kereskedő orvosokat hívott, Allahnak illatos méceket gyűjtött, és fohászzkodott, hogy engedje, hogy az orvosok meggyógyítsák a gyermekét, de mindhiába, a leány csak egyre betegebb lett.

Ekkor, szinte a kétségbeesés szélén nagyot gondolt, gyermeke ágya elé kuporodott, és így szólt Allahhoz:

– Mivel bárkit kértem, senki nem volt képes meggyógyítani a leányomat, Magasságos Allah, légy te az orvosa, gyógyítsd meg őt! –, és fogta csörgő aranyaival telt zacskóját, maga elé borította és kétfelé osztotta. – Aranyaim felét neked adom, csak segíts! – mondta. Az egyik kupacot visszasöpörte a zacskóba, a másik felét pedig egy kendőbe kötötte, és kiment a tengerpartra. Ott, egy a mélység fölé nyúló szirtre kapaszkodott, és így szólt Allahhoz:

– Nézd, egész eddigi életem munkájának gyümölcse volt ez a zacskó arany, melynek felét most neked áldozom, hogy a leányom meggyógyuljon. Segíts rajta! –, és ezzel beszórta az aranyakat a tengerbe.

Hogy, hogy nem, attól a naptól elkezdődött valami. Eleinte csak Hasszán, a kereskedő érezte magát könnyebben. Benne történt változás: már nem volt többé olyan fontos, hogy szaporodjanak az aranyai. S csodák csodája, a lány is gyógyulni kezdett. Hasszán, a kereskedő boldog volt: lám Allah mégiscsak elfogadta az áldozatát.

Egy nap aztán elmesélte nagy örömét a bölcs kádinak. Az figyelmesen hallgatta, ám amikor a végére ért, tagadólag intett a fejével. Hasszán, a kereskedő elcsodálkozott.

– Mi az, amiben eltér a véleményed, ó bölcs kádi? – kérdezte.

– Nem Allahnak kellett az aranyaid, – felelte a bölcs kádi, – neked magadnak volt szükséged arra, hogy szabaddá válj tőlük.

– De hát az áldozat, a lányom gyógyulása... – hebegte Hasszán, a kereskedő. A bölcs kádi mosolyogva folytatta:

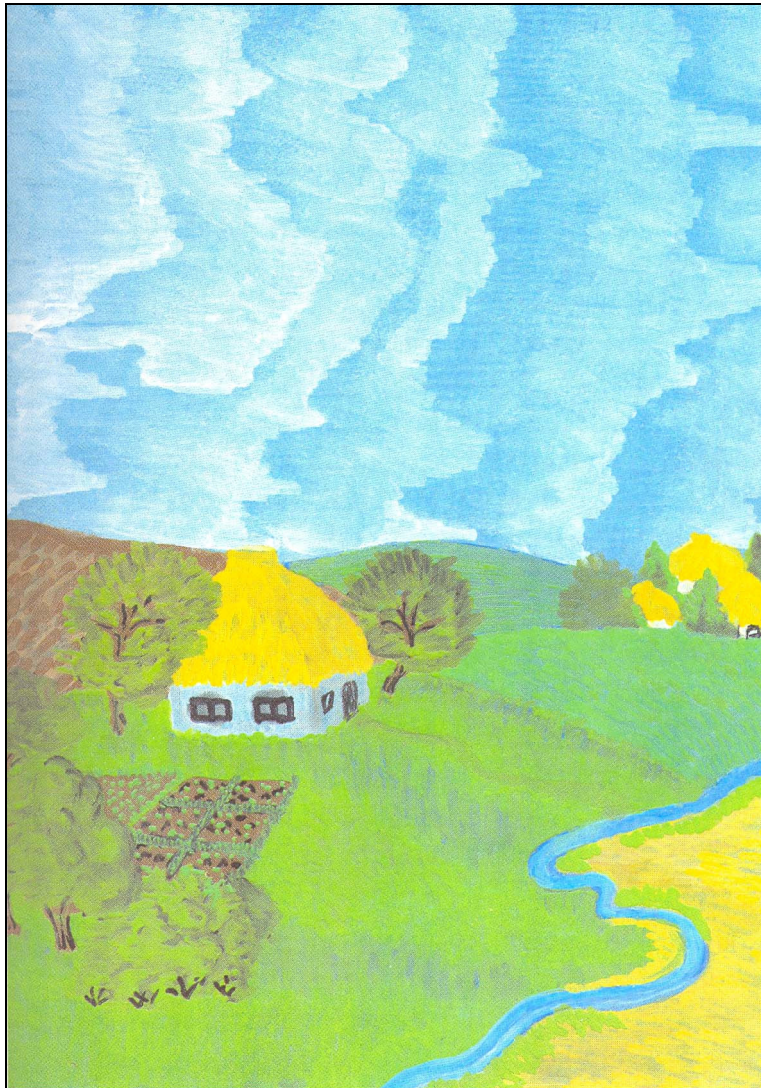
– Allahnak elég lett volna, ha rábírod a gyermeket, már attól gondjaiba veszi.

– Hát akkor teljesen hiábavaló volt, amit tettem, feleslegesen dobáltam aranyaimat a tengerbe? – kiáltotta csalódottan Hasszán, a kereskedő.

– Ami a lányod gyógyulását illeti, bizony, feleslegesen és esztelenül pazaroltad el nehezen szerzett aranyaidat. De ne keseregj, mert mégsem volt egészen hiábavaló, amit tettél. Hiszen te magad szabaddá váltál valamitől, ami súlyosan rádnehezedett.

Grigorij és Nasztazja története

Messze-messze, a végtelenbe nyúló orosz síkság kicsi falujában élt Grigorij és Nasztazja. Nagyon szegények voltak és nagyon szerették egymást. Faluszéli házikójuk ablakán elsőnek lángolt fel a kelő nap fénye, mely Nasztaszját már mindig ébren találta. Kukoricaszárat aprított, tüzet gyújtott, s mire a többi gazda kidörgölte az álmat a szeméből, ők már bekanalazták a gőzölgő kását, s munkához láttak.

Kis patak folyt a kert végében, abból öntözték a messze földön híres káposztákat és tököket: mert sehol nem nőttek akkorára, mint Grigorij és Nasztazja földecskéjén. De nem csak az óriás káposztafejekről voltak nevezetesek. A falu népe azt tartotta, hogy azt a házat a jótündérek őrzik. A másutt oly szokásos hangos civakodás, veszekedés, harag sohase kavarta fel a tűzhely hamuját, itt mindig békesség uralkodott. Csak annak titkát nem tudta senki megfejteni, hogy mivel csábítják és marasztják ott a jótündéreket. No ez nem is csoda, hisz ezt maga Grigorij és Nasztazja sem tudta. A tündérmarasztó titok kulcsa Nasztazja torkában rejlett. Gyönyörű, zengő hangján ébredéstől elalvásig dúdolt és énekelt egész áldott nap – ez volt a jótündéreket odacsábító és ottmarasztó titok.

Grigorijnak és Nasztazjának három gyermeke volt, három derék fiú. Sztjepan volt a legidősebb. Csak Tündérlátó Sztjepannak hívta őt mindenki, mert olyan gyönyörűséges történeteket mondott a tündérekéről, hogy tátott szájjal hallgatta őt a falu apraja, nagyja. De még ha csak mesélt volna! De le is rajzolt mindent, amiről beszélt, tündért, manót, fűt, fát, virágot, mindent és mindenkit. Hamarosan felfigyelt rá a falu pópája, s addig unszolta Grigorij apót, míg az hajlandóvá nem vált arra, hogy a tizennégy éves, legénykévé serdült Sztjepant elengedje a városba tanulni. Így történt, hogy egy szép nap Sztjepan elhagyta a tündéres házat, a kert végében locsogó patakot és elment a városba, ahol beállt az ikonfestőkhöz inasnak.

A középső fiúnak Vászja volt a neve. Úgy vágott az esze, mint a borotva. Már kicsi korában olyan jól bánt a betűkkel és a számokkal, hogy csodájára járt mindenki. Mondta is neki a pópa:

– Vászjocska, ha megnősz, te leszel a falu pópája, te viseled majd gondját a hagymatornyú kicsi templomnak, s a falu népének!

De akármilyen okos és jóra való fiú volt is, mégsem lett Vászjából pópa. Amikor tizennégy éves legénykévé serdült, elment a városba, hogy kereskedőnek tanuljon.

Ivanocska volt a legkisebb fiú, de bizony mintha nem is a másik kettő testvére lett volna, annyira más természete volt neki. Annyi csintalanságot követett el, hogy ha nem a türelmes és jóságos Nasztazja anyó az anyja, tán semmi sem marad a füléből, mire megnő, annyit cibáltak volna a sok haszontalanság miatt. Ha a gyerekek felmásztak a templom padlására, Ivanocska biztosan köztük volt; ha télvíz idején beszakadtak a patakon a jégbe, biztos, hogy Ivanocska is zörgősre fagyott nadrágban állított haza. Számtalan nadrágot és inget foltozott Nasztazja anyó Ivanocskára. Tán azt is gondolhatnánk, hogy rá nem hatottak a jótündérek, ha nem tudnánk azt is, hogy minden csintalansága ellenére igen melegszívű és segítőkész fiúcska volt. Ő húzta Nasztazja anyónak a kútról a vizet, ő viselte gondját a háziállatoknak, de még a kertben lakó madarakról, sünökről, bogarakról sem feledkezett meg. Szóval, ha haszontalankodott is, azért épp olyan kedves gyermeke volt Grigorij apónak és Nasztazja anyónak, mint a másik kettő.

Egyszer aztán furcsa dolog történt. Ivanocska néhány fadarabbal kezdett szöszmötölni. Apó és anyó nem is nézték, hogy mit csinál, csak örültek, hogy nincs vele baj. Így telt el egy pár nap, nagy csendességben és nyugalomban, mígnem egy szép este valami csodálatos mennyei muzsika hallatszott a faluban. Ment is mindenki a hang után, hogy megtudják, honnan ered. Meg is érkeztek Grigorij és Nasztazja háza elé. Hát mit látnak? Ivanocska ült az almafácska ágán, és hegedült a maga faragcsálta hangszeren, – de oly szépen, hogy még a csillagok is lehajoltak, hogy jobban hallják. Aki emberfia csak hallgatta, annak meg úgy hullott a szeméből a könny, mint a záporosó. Addig is telve volt a ház jótündérekkel, de a gyönyörű muzsikára mégannyi sereglett oda. Úgy érezte magát ott mindenki, mintha a mennyországban lenne. Nem is volt már képes többé Ivanocska haszontalankodni. A tündérek annyi szívet gyönyörködtető nótát dúdoltak a fülébe, hogy nem győzte őket elhegedülni.

Szép volt minden, mint a mesében. De egy valaki nem tűrhette, hogy a közelében ilyen békés és boldog élet melege sugározzon. A falu egy uraság birtoka mellett volt, s itt lakott az, aki nem állhatta sem a jótündéretet, sem a boldogságot. Ivan Maximovicsnak hívták, ő volt a jószágigazgató. Ez a gonosz ember, akit csak tudott, boldogtalanná és szerencsétlenné tett. Csak Grigorij apót és családját nem sikerült tönkretennie, mert a jótündérek vigyáztak rájuk. Akárhogy ravaszkodott, sehogy se fért a közelükbe.

De aztán jött egy nehéz esztendő. Hernyók lepték el a vidéket, fűt, fát, virágot, csonkig rágtak mindent. Bizony, hiába dolgozott Grigorij apó és Nasztazja anyó: az ő gyönyörű kertjüket is elpusztították. Még a kis patak vizén is mint valami szőnyeg, úsztak a belepottyant hernyók, annyi volt belőlük. Ha nem akartak éhenveszni, Grigorij apónak el

kellett szegődnie Ivan Maximovicshoz az urasági erdőbe fát vágni. Ivan Maximovics örvendezve dörzsölte össze a kezeit: Most, hogy Grigorij apó a hatalmába került, végre érkezett az ő órája. Tudta, hogy mit kell tennie. Hamarosan szekéren hozták haza Grigorij apót, alig volt már élet benne: rádőlt a fa. Sírt Nasztazja anyó, sírt Ivanocska, és hamarosan ott sírt apja ágyánál a másik két fiú is, akik a szomorú hírre hazajöttek a városból. Mindent megtettek Grigorij apóért, de hiába volt pénz, patika, bizony, szegény Grigorij apóban egyre kevesebb élet pislákkolt.

Egyszer csak egy lihegő asszony kopogott be hozzájuk az ablakon: Ivan Maximovics hívhatja Nasztazja anyót, menjen, de tüstént! Nasztazja anyó keresztet vetett, nagykendőt kötött a vállára, és ment zokogva a jószágigazgatóhoz. Ivanocska pedig kifordult a szobából, hóna alatt a hegedűjével, s muzsikálni kezdett a kamrában, de úgy, hogy még az egerek könnye is kicsordult. Nagy békesség szállt meg mindenkit. A szomszédok abbahagyták a sopánkodást, Sztjepan és Vaszja a sírást, és Grigorij apó is oly megkönnyebbülten feküdt, mintha éppencsak egy kicsit lepihent volna.

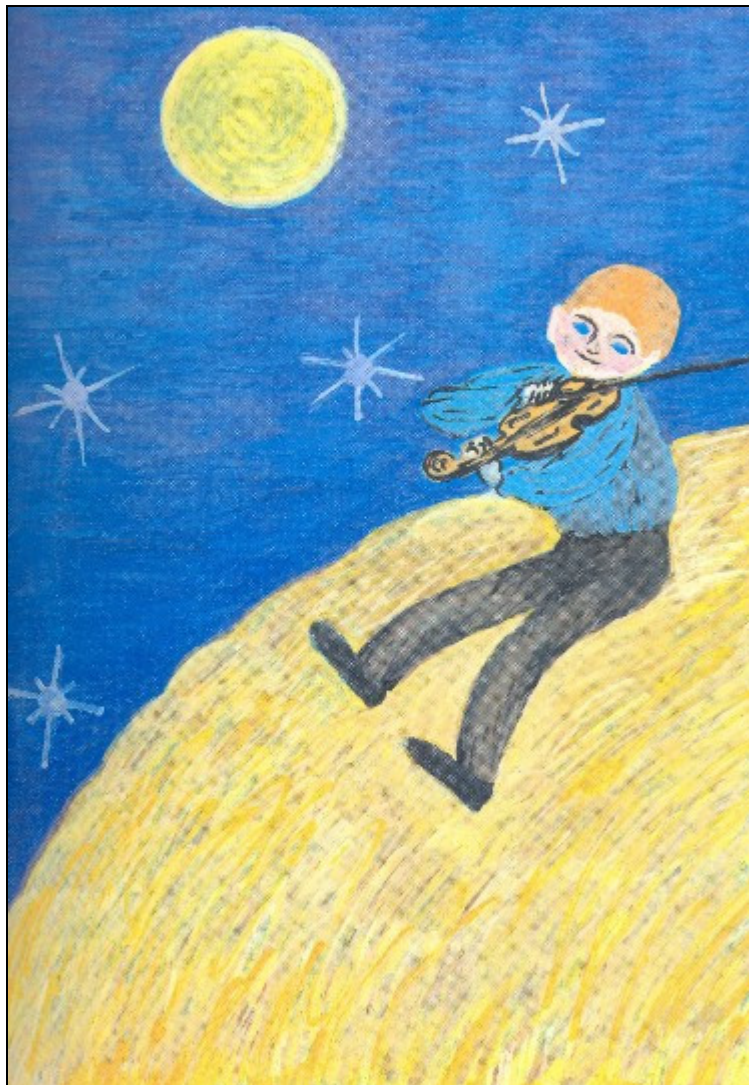
Nemsokára Nasztazja anyó visszatért. Néma volt és sápadt. Senki nem tudta, hogy mi történhetett ott a jószágigazgatónál, de hogy jó nem, az látszott, mert Nasztazja anyóból csak úgy áradt a sötét kétségbeesés. Szólni nem szólt semmit, hiszen nem is szólhatott, mert ez benne volt az alkuban. Ivan Maximovicsnál egy öregasszony várt rá, egy hírhedt boszorkány. Ő volt Ivan Maximovics társa a gonoszságban. Ez a vén banya nagyon értette a dolgát. Nem csak azt látta meg mindjárt, hogy amíg a jótündérek ott hemzsegnek Grigorij apó házában, addig nem jutnak semmire, hanem arra is rájött, hogy mi tartja ott őket. Ravasz cselet eszelt ki a tündérek eltávolítására. Azt mondta Nasztazja anyónak, hogy ő segíteni tudna Grigorij apón, meg tudná menteni az életét ilyen és ilyen módon. De akkor Nasztazja anyó többé nem adhat ki hangot a torkán, mert oda rejtőznek azok az erők, amelyek a gyógyulást segítik. Ha megszólal, mind kiszöknek, s az apó meghal.

Megrémült Nasztazja anyó, olyan furcsán hangzott mindez, de hát ráállt az alkura, hiszen nem csak a hangját, az életét is odaadta volna, hogy Grigorij apót megmentse. Persze ő mit sem tudott a torkában rejtőző kincsről, a tündérmarasztó gyönyörű hangjáról. És ahogy hazaért, Grigorij apó hánykolódni és vergődni kezdett. Az öregasszony, aki persze elkísérte, azt mondta, hogy ez már a gyógyulás jele. Pedig dehogy is volt az, hanem a riadalomé, hogy megérezte a sötétség leheletét maga körül.

Minden ment volna úgy, ahogy Ivan Maximovics és a boszorkány kiforralták, ha nem lett volna Ivanocska, meg a hegedűje. Mondta is a vén banya, hogy tüstént hallgattassák el. Nem szégyelli magát, az apja haldoklik, ő meg muzsikával mulat! Rázörgettek a kamrában, kis is zavarták, de bizony egyszer csak megint felhangzott a hegedűszó. Keresték mindenütt, kiszaladtak az udvarra, hát Ivanocska ül a háztető nyergén és ott hegedül. De onnan aztán senki sem tudta lezavarni, – neki is csak templompadlás-mászó csintalan gyerekkora miatt sikerült feljutni oda. Látták, hogy két arcán folyik a könny. És csak hegedült és hegedült egész éjszaka. Az öreg boszorkány egy ideig dült-fült, aztán befogott füllel elmenekült, mert Ivanocska mind a jótündérek nótáit játszotta. Grigorij apó pedig újra megnyugodott és békésen elaludt.

Mikor a kelő nap fénye lángbaborította a kicsi ház ablakát, Ivanocska fáradtan leengedte a hegedűjét és lemászott a tetőről. Nasztazja anyó éppen tüzet gyújtott és vizet forralt. És ahogy a tűz duruzsolni kezdett, és a víz is zúgva nótázott, észre sem vette, hogy az eddig néma görcsbe húzódó torka kienged. Először csak halkán, majd mind hangosabban dúdolni kezdett. Ivanocska pedig homlokát az asztalra támasztva csendesen elszenderedett a reggeli kásája mellett. Nasztazja anyó meg csak énekelt, egyre hangosabban. Minél jobban énekelt, annál inkább érezte, hogy megkönnyebbül, megszabadul valami nehéz és sötét árnytól. Úgy szárnyalt a hangja, egyre szebben, mint a májusi csalogányé. Benne volt ebben a dalban minden: aggódó szeretet, rémület, a megtapasztalt némaság dermedése és a szabadulás, s

benne volt bizony a fájdalom is, hogy el kell válniuk egymástól Grigorij apóval. A tündérek vele zokogtak Grigorij apó ágya felett. Könnyük Grigorij apó homlokára hullott, s fájdalmai megenyhültek. El is aludt szép csendesen, mint egy kisgyermek. Oly mélyen, hogy fel sem ébredt többé. Arca békésen mosolygott, és a szomszédasszonyok, akik átjöttek siratni, bizony nem tudtak sírni, csak csodálkoztak, s nem akarták elhinni, hogy már nincs benne élet.

Eltemették szépen, tisztességgel. Olyan temetése volt, mint még senkinek. Annyi virágot hozott a falu a sírjára, hogy egy szekér is megtelt volna vele, s Ivanocska oly szépen hegedült, hogy még ma is emlegeti mindenki. A temetés után Tündérlátó Szytepan visszatért a városba, ahol híres ikonfestő lett belőle. Vászja is elment. Idővel távoli városba került, s ott nagy vagyonra tett szert. Csak Ivanocska maradt Nasztazja anyóval a tündéres házban, s úgy muzsikált, mintha nem is egy, hanem két lelke lett volna. Nem is érte el őket semmiféle baj, a tündérek megóvták őket minden rossztól.

Szytepan nem mentette meg a híre a bajoktól, Vászját se a pénze, bele is rokkantak mind a ketten. Mindenki úgy járt akkoriban. Csak a faluszéli kicsi ház maradt meg olyannak, mint régen, s lakói őrizték a békét és boldogságot szívükben, hogy ha jobbra fordulnak az idők, másokban is meggyújthassák a szeretet és az öröm lángját.

A gyöngy születése

Egyszer összegyülekeztek a nagy vizek mélyének lakói, mert igen fájlalták, hogy birodalmukban örökös sötétség uralkodik, hogy a Nap fénye és világossága nem jut el hozzájuk. Elhatározták, hogy követeket küldenek maguk közül a felszínre, és majd azok lehozzák számukra a világosságot.

Először a halakra esett a választás, mivel ők a leggyorsabbak. Fel is úsztak a víz színére, s ahogy ezüstös testükkel kiugráltak a víz fölé, pikkelyeik szivárványosan csillámlottak. Jól megforgatták magukat a napsugárban, s mivel úgy találták, hogy majdnem olyan fényesen tündökölnék, mint a Nap, boldogan visszafordultak. Azt hitték, hogy lent a tenger mélyén ugyanúgy fognak csillogni, mint a víz felett. Lett is nagy szomorúság, mikor visszaértek, mert bizony semmi sem maradt meg a szivárványos ragyogásukból.

Útnak indultak hát a rákok, hogy szerencsét próbáljanak. Ha nem is voltak olyan gyorsak, mint a halak, fortélyos eszűkről annál inkább ismerte őket mindenki. Ahogy a sekély vízbe értek és ott úszkáltak, észrevették, hogy a parti fövényben fénykristályok szikráznak és villódnak.

– A halak elveszítették ragyogásukat, mire visszaértek a tenger mélyére, de ha mi ezeket a fénykristályokat magunkkal visszük, ezek bizonyosan világítani fognak a mélyben is – mondták a rákok, és ollójukkal alaposan belemarkoltak a tengerpart homokjába. De hogy, hogy nem, akárhogy is vigyáztak, a csillogó fénykristályokból semmi sem volt az ollójukban, mire visszaértek. Így hát nekik sem sikerült fényt hozni a vizek mélyére.

Ettől aztán mindenkinek úgy elment a bátorsága, hogy se a leggyorsabbaknak, se a legeszesebbeknek nem sikerült, hogy több vállalkozó már nem is akadt. Nem volt mit tenni, bele kellett törődniük, hogy a tengerek mélye a sötétség birodalma marad. De a vágy a fény után mindannyiukban öröklődött nemzedékről nemzedékre.

Egy szép napon született egy fodros szélű kis kagyló. Ott élt és növekedett társaival együtt a tenger mélyén. Addig-addig hallgatta a régiek legendás fényhozó-kísérleteit, mígnem egyszer csak olthatatlan vágy ébredt szívében a világosság után. Úgy érezte, elpusztul, ha továbbra is fény nélkül kell élnie, s elindult. A kis, fodros szélű kagyló vágya oly erős volt, hogy más kagylókat is magával vonzott. Így történt, hogy többen is elindultak a nagy kalandra. Hullámok hátán sodródtak ezernyi baj és veszedelem között, míg végül kijutottak a nagy vizek szélére, az Óceán partjára.

– Milyen gyönyörű itt minden! – kiáltották. – Soha többé nem térünk vissza a mélység örökös éjszakájába!

De ahogy telt-múlt az idő, érezték, hogy szívében szomorúság rejtőzik a többiek miatt, akik továbbra is sötétben, fény nélkül kell, hogy éljenek a vizek mélyén. S egy nap így szólt a fordos szélű kis kagyló a társaihoz:

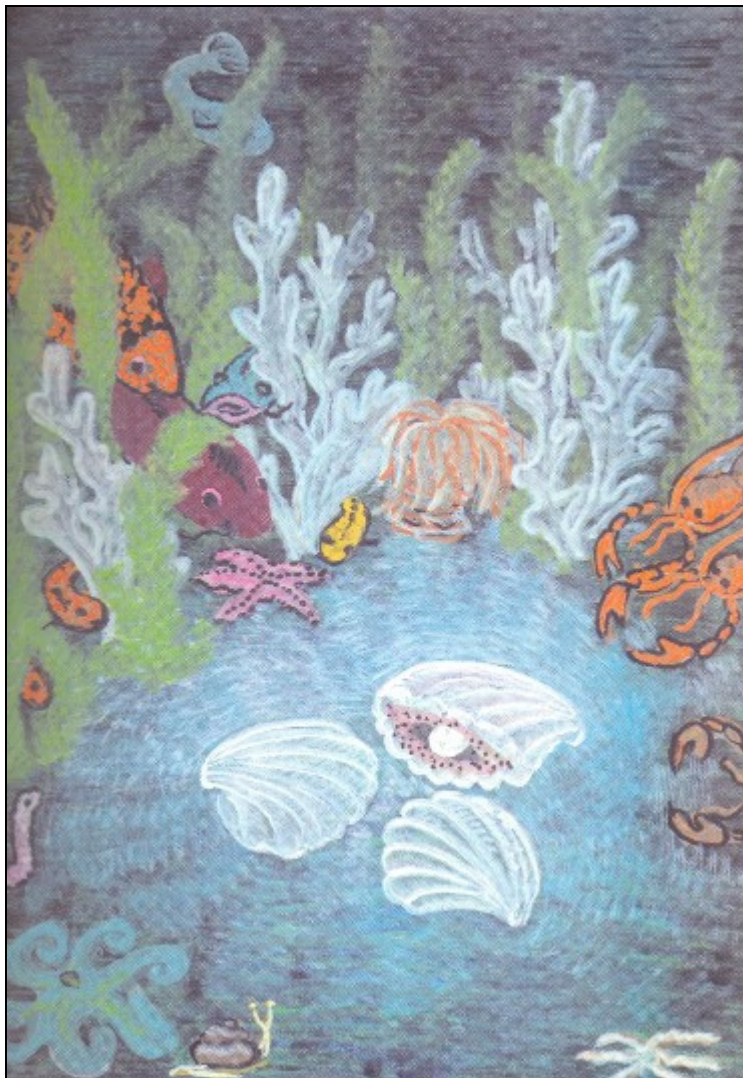
– Szívünk a fény és a világosság után vágyakozott, s hosszú, kalandos út után megkaptuk, amit kívántunk: mérték nélkül zuhog ránk a Nap ragyogó fénye. Most mégsem tudok egészen boldog lenni, mert nem tudom elfelejteni a társakat, akik ott maradtak a sötétben. Úgy érzem, vissza kell térnünk hozzájuk, s ennek a ragyogásnak legalább egy morzsáját el kell juttatnunk a számukra.

– Igazad van, – mondták a többiek, – a mi szívünk mélyén is szomorúság rejtőzik a többiek miatt. De hát azt hogy gondolod, hogy fényt vigyünk nekik, hiszen a régieknek sem sikerült, akármilyen gyorsak vagy eszesek voltak? Nekünk, akik se gyorsak nem vagyunk, sem eszesek, hogyan sikerülhetne?

– Emlékeztek, mit meséltek a rákok a fénykristályokról? – kérdezte a fodros szélű kis kagyló a többieket.

– Persze hogy emlékszünk – felelték a többiek. – De arra is emlékszünk, hogy mire visszaértek a tenger mélyére, egy se maradt az ollójukban, mind elvesztették.

– Nézzétek, mennyi hever körülöttünk ezekből a fénykristályokból! Én tudom a módját, hogy meg tudjuk őrizni. Tegyetek úgy, mint én! – szolt a fodros szélű kis kagyló, s benyelt egyet a fénykristályokból.

A többiek is mind sorban követték a példáját, azután útnak indultak, hogy visszatérjenek elhagyott hazájukba, vissza a vizek mélyének örökös éjszakájába. Ám a benyelt fénykristály egyre jobban szúrta és gyötörte lágy bensejüket. Könnyeikkel vonták be, hogy enyhüljön a fájdalmuk. De a könnyek hamarosan megkövesedtek a fénykristálytól, s még nagyobb lett a gyötrelmük. Ekkor újra könnybevonták, s aztán megint újra, hosszú vándorlásuk során, mígnem visszaértek a vizek mélyének éjszakájába. S láss csudát: a halak, a rákok, a kagylók, s minden más élőlény, mely a mélységben lakott, ámulva gyűlt köréjük: kagylóhéjuk körül titokzatos fény derengett! Ünnepezték őket és faggatták, hogy miként sikerült nekik a csoda, hogy hogyan sikerült megőrizniük a fényt, s ők kitérték héjukat, s megmutatták gyötrelmük és fájdalmaik könnyeinek szülőttjét, a gyöngyöt, melynek titokzatosan derengő fénye kisugárzott kagylóhéjuk alól. S az idők folyamán, ahelyett, hogy fényük megfogyatkozott volna, nőttön-nőtt a világosság körülöttük.

Azóta nincs többé örökös éjszaka a tengerek mélyén se, mert minél nagyobb a kagylók fájdalma, annál nagyobbra növekszik bennük könnyeik gyümölcse, a gyöngy, s annál több fényt árasztanak maguk körül.

A leány és a kút

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény özvegyasszony. Nincstelenségben, nyomorúságban tengette életét, még azt a pár betevő falatot is alig tudta előteremteni, hogy a gyermekei éhen ne haljanak. Mikor semmijük sem maradt, mert már mindent pénzzé tett, így szólt a három lánya közül a legidősebbhez:

– Nagyon szegények vagyunk, ma holnap enni sem tudok adni nektek. Édes leányom, te már nagyobbacska vagy, állj be szolgálni.

Sírt-rítt a leány, könnyeztek a testvérei, de nem volt mit tenni, el kellett menni a háztól. Nagy szomorúan elindult hát, hogy valami munkát találjon. A szomszédos faluban akadt egy jólelkű gazda, aki felvette őt, hogy a teheneire vigyázzon. Úgyes lány volt, hamar megkedvelték és neki sem akadt panaszra oka. Ahogy legeltette a teheneket a mezőn, egy nap furcsa kútra talált. Nem volt annak se gémje, se kereke, csak kávája. A leány belepillantott, látta, hogy a vize gyönyörű szivárványosan csillog. Amikor otthon elmesélte, hogy mire akadt, a háziak csak legyintettek:

– Rossz kút az, nem jó annak a vize semmire, szót sem érdemes rá vesztegetni.

De a leány másnap is elment a kúthoz és beletekintett. Mintha megbabonázta volna az a szivárványos csillogás, attól kezdve gyakran odament legeltetés közben. Ahogy járta a mezőt a tehennel, gondolt, egyet, kötött egy szép virágkoszorút, s bedobta a kútba. Minden nap valami ajándékkal kedveskedett a kútnak, de az nem adott semmi választ a leány szeretetére. Semmivel sem viszonzta a leány ajándékait, még csak meg sem köszönte, csobbanás nélkül nyelt el mindent. A leány egy idő után ráunt, s nem ment többet arrafelé. A faluban, ahol szolgált, volt egy csinos legény, aki hamarosan feleségül vette, s a leány a kútról elfelejtkezett.

A nincstelenség és az éhezés elől a középső leány jött a helyére szolgálni. Azontúl ő vigyázott a tehenekre. Ez a leány sem volt restebb mint a nővére, így neki is jól ment a sora. Legelészés közben a tehenek mentek erre, mentek arra, egyszer a kúthoz értek. Belenézett a leány, hát a vize oly szépen csillogott, hogy ő még életében olyat nem látott. Húzott volna vizet is belőle, de nem volt annak se gémje, se kereke, de még egy vödre sem, csak kávája. Mikor hazaért a jószágokkal, elmesélte a háziaknak, hogy milyen furcsa kútra talált.

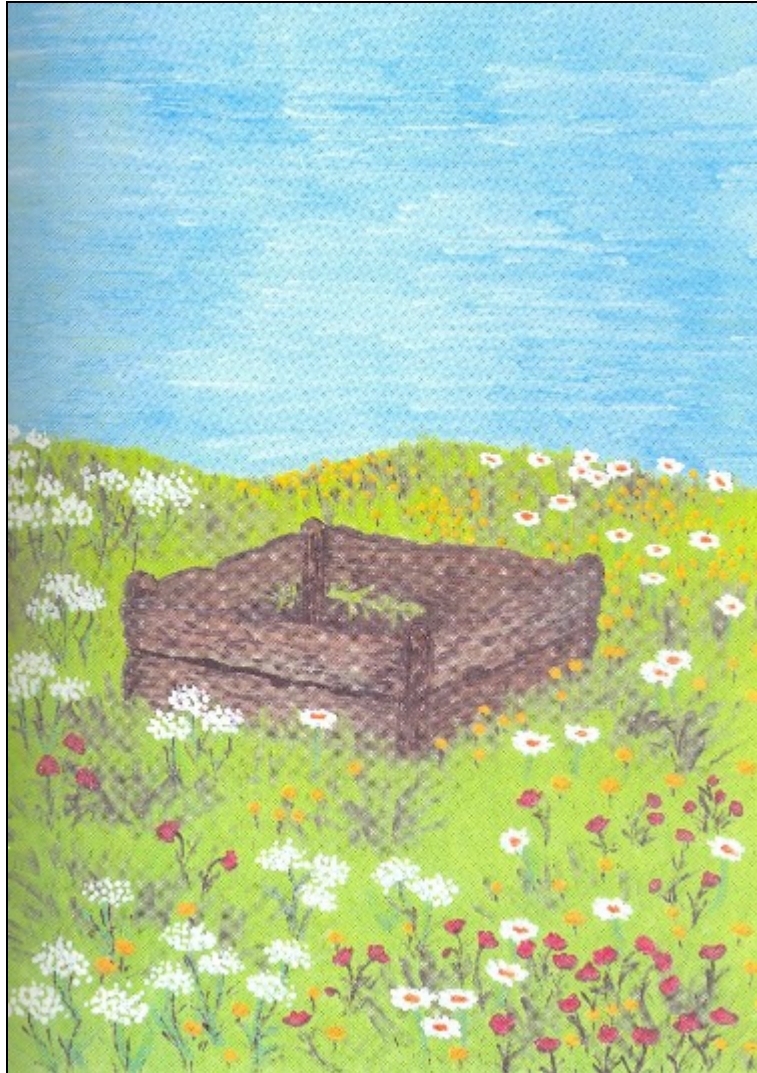
– Ugyan, hagyd el – legyintettek –, nem jó annak a vize semmire, rossz kút az. Az is bolond volt, aki ásta!

Ha rossz a kút, ha nem, a leány úgy intézte, hogy másnap is arrafelé menjen. Újra beletekintett. A víz tán még szebben csillogott, mint előző nap.

– De gyönyörű vagy! – mondta a leány, s attól kezdve minden nap meglátogatta a kútat. Ahogy a teheneket legeltette, egyszer talált egy szép, fényes követ. Gondolt egyet, belekötötte a keszkenőjébe, s bedobta a kútba. De a kút nem adott semmi választ, még csak nem is csobbant, úgy nyelte el a kendőbe kötött követ. A leány hol ezt, hol azt vitt ajándékba, de a kút néma maradt. Akármilyen szépen csillogott is a vize, akárhogy tetszett is a lánynak, a sok hallgatásra ráunt egyszercsak, s nem ment arra többé. Egy jóraivaló legény hamarosan neki is megkérte a kezét, s a kútról elfeledkezett.

Most már a legkisebb lányon volt a sor, hogy elkerüljön otthonról. Ő lett a tehenek új pásztora. A két nővérét is kedvelték a háziak, mert ügyesek voltak, de ezt a leányt meg is szerették, mert nem csak ügyes volt, hanem kedves is. Járt a mezőt a tehennel, mint a testvérei, s egy napon rálelt a kútra. Belepillantott, hát rögtön látta, hogy ez nem akármilyen kút. Vizében ezernyi szivárvány villódzott oly szépen, hogy alig tudta a szemét levenni róla. A leány tüstént kivette a hajából a fésűjét, s nekiajándékozta. A kút hang nélkül elnyelte, még csak gyűrűt sem vetett a vize. Másnap a leány kedves kalárisát dobta a kútba, de arra sem

kapott választ. Harmadnap a fülönfüggőjét adta a kútnak, de az ismét néma maradt. Nagyot gondolt a leány, s a negyedik nap ő maga ment le a kútba, de ereszkedés közben a lába megcsúszott. Hát, ahogy esett lefelé, a kút vize megmozdult, s egy gyönyörű ifjú emelkedett ki belőle, a leány egyenesen az ő karjaiba pottyant.

A kút nem volt más, mint egy elvarázsolt királyfi, aki csak úgy szabadulhatott meg a gonosz varázslattól, ha valaki mindenét, még önmagát is feltétel nélkül nekiajándékozta.

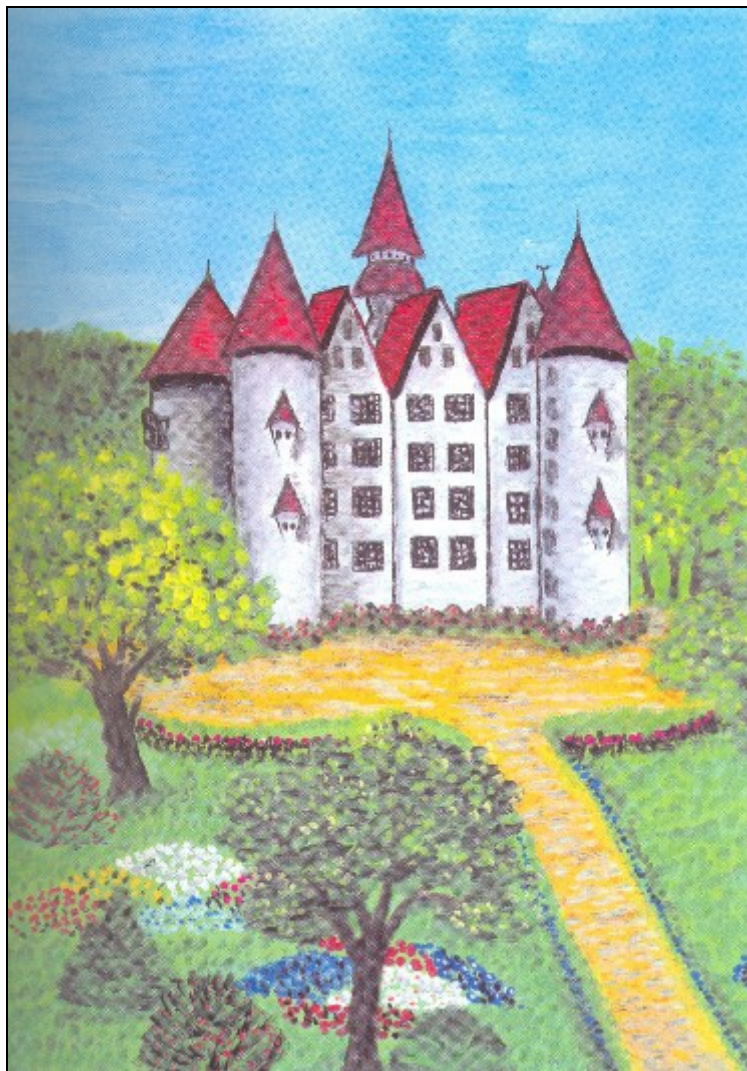
Mindenki szájtátva bámult, amikor a leány a mezőről hazaállított a nyalka királyfival. Nővérei kicsit szomorkásan hallgatták a kút történetét, s arra gondoltak, hogy ha kitartóbbak lettek volna, akkor most ők lennének ilyen szerencsések. De azért nem nagyon bánták, hogy így történt. Jó testvérek voltak, nem irigyelték a kishuguk boldogságát. A királyfi és a leány hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak, s tán még ma is élnek, ha meg nem haltak.

Tengelice és Mangalica

Mese egy kismadárról és egy fekete, göndörszórú kismalacról

A legkisebb királykisasszony

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy király, és ennek a királynak tizenkét gyermeke: hat leány és hat fiú. A lányok szépek voltak és kedvesek, a fiúk pedig délcegek és bátrak. Büszkélkedett is velük a király s a királyné, mert mesze földön nem akadt senkinek tizenkét ilyen jól sikerült gyereke.

Csak egy dolog szomorította meg őket, de az nap mint nap: a legkisebb gyermeküknek, a legkisebb királykisasszonynak olyan rakoncátlan természete volt, hogy bizony az is párját ritkította. Míg leánytestvérei szöttek, fontak, hímezték, amint az egy rendes királykisasszonyhoz illik, ő lenn fogócskázott a palota kertjében, fára mászott, versenyt nyilazott fiútestvéreivel. S ami még borzasztóbb dolog: igen verekedős volt. Szép, fodros ruháit elszaggatta, bepiszkította, az arca mindig maszatos volt, a térde, könyöke sebes.

Királyi mamája hiába próbált a lelkére beszélni szép szóval, szigorral, semmi javulás nem mutatkozott.

Egyszer vendégeket vártak. Reggeli után a rakoncátlan királykisasszonyt bezárták a szobájába, hogy legalább a vendégek érkezésekor királylány formája legyen. Hát nem kimászott az ablakon és kiszökött a kertbe! Persze, hogy a szép, ünnepi szoknyája mászás közben megakadt egy vasban és elszakadt. És miközben a kiskutyákkal hempergőzött és játszott a fűben, olyan maszatos és kócos lett, mint aki sose látott se vizet, se fésűt. Amikor megjöttek a vendégek, a szülei azt se tudták, hova legyenek szégyenletükben. Ráadásul még játszótársát, a vendég királyfit is úgy megverte, hogy az sírva szaladt a mamájához!

– Istenem, Istenem! – sópáncodott gyakran a király és a királyné. – Ki fogja ezt a lányt feleségül venni? Hiszen minden királyfit megtépázott már, aki csak szóba jöhetne. Igaz, valamennyien gyermekek még, de bizonyosan felnőtt korukban se fognak szívesen gondolni egy ilyen leányra!

Egy meleg, nyári délutánon az idősebb királylányok kinn ültek egy fa alatt a kertben és hímezték. No, több se kellett a királykisasszonynak! Észrevétlen felmászott a fejük fölé a fára, s barackmagokkal dobálta őket. Akkora lett a sivalkodás, hogy még a király is meghallotta a palotában. Kijött nyomban, mert azt hitte, hogy valaki el akarja rabolni a lányait. Pedig dehogy akarta őket bárki is elrabolni, csak már megint a haszontalan legkisebb királylány miatt volt a baj.

– Ejnye, ejnye! Hogy tudszilyent tenni! Micsoda királynő lesz belőled? – fenyegette meg a király az ujjával.

– Én ugyan nem leszek királynő! – nevetett vidáman a rakoncátlan királykisasszony.

– Miért, mi lesz belőled? – kérdezték kórusban a nővérei.

– Szabóinas leszek! – kacagott a királykisasszony, mert megfigyelte, hogy a szabóinasok mind igen szépen tudnak füttyülni.

– Szabóinas?! – No, ettől aztán mindenki úgy elszörnyedt hogy szólni se tudtak, a király meg szomorúan sarkonfordult és visszament a palotába.

A Mágus érkezése

Telt-múlt az idő, és egy szép napon egy Mágus érkezett a királyi udvarba. Nagy izgalmat keltett, mert rögtön látszott rajta, hogy messze földről jött. A feje kopaszra volt borotválva, apró, szikár természetét fehér köpeny borította, és a podgyászából rengeteg kalitka és titokzatos láda került elő. A király nagyon megörült neki, mert már évek óta nem volt udvari varázslója. Mindjárt megfogadta őt. Nekiadta a palota déli tornyát, ott rendezkedett be.

Hamarosan híre járt, hogy a varázsló nyilvános bemutatót fog tartani. No, sereglett is mindenfelől a sok meghívott és hívatlan vendég egyaránt, hogy lássák a Mágus tudományát. Olyan sokadalom lett, hogy be se fértek a palotába, a kíváncsiskodók fele kiszorult a kertbe. A Mágus körül tarka-barka állatsereglet, kisebb-nagyobb üveggömbök és mindenféle fura holmi volt. Elmondani is sok azt a számos mutatványt, amit kicsik és nagyok szájtátva csodáltak.

A legijesztőbb az volt, amikor a botját odadobta egy szolgának, s uramfia, mikor az elkapta, kígyóvá lett a kezében. A szolga rémülten hajította el magától a fertelmesen vonagló állatot. No, támadt is erre nagy visongás és sívítózás. Egy szó mint száz, igazán jó mulatság volt, s a királynak csak úgy dagadozott a melle a büszkeségtől, hogy széles e világon neki van a legügyesebb varázslója.

A Mágus és a kis királylány

Egy esős napon nem lehetett a kertben játszani, ezért a gyerekek benn a palotában bújócskáztak. A legkisebb királylány igen törte a fejét, hogy hol is rejtőzhetne el a legjobban, mi lenne a legjobb búvóhely, hogy senki rá ne akadhasson. És ahogy így keresgélve és töprengve surrant a palota folyosóin, egyszercsak a déli torony lépcsőjénél találta magát, ahol a Mágus birodalma kezdődött. Egy pillanatra megtorpant, majd tétovázva tovább indult, mert amióta a Mágus tanyát vert ott, senki emberfia nem merészkedett arra, úgy félt tőle mindenki.

No de a mi királykisasszonyunkat nem olyan fából faragták, hogy akárkitől megijedt volna, még akkor se, ha az egy félelmetes hírű varázsló. Ha félt is, – mert mi tagadás, nagyokat dobbant a szíve, miközben felfelé ment a lépcsőn, – azért csak annál elszántabban ment előre. Közben persze mindenféle rémség járt az eszébe. Többek között az is megfordult a fejében, hogy a varázsló megharagszik, amiért odamerészkedett, és büntetésből békává fogja őt varázsolni. A kis királylánynak még a szeme is könnybe lábadt, úgy megsajnálta magát. Hiszen akkor senki segít majd rajta, mert senki sem fogja tudni, hogy mi történt vele. De azért csak lépdelt tovább felfelé a hideg márványlépcsőkön.

Félelemmel és kíváncsisággal telve végre fent találta magát az oszlopcsarnokban. Földbe gyökerezett a lába a csodálkozástól. Biztos volt benne, hogy a Varázslót valami titokzatos és szörnyűséges varázslás közben fogja meglepni, és mit nem lát: a Mágus a lehető leghétköznapibb módon falatozik! A királylány úgy elképedt ettől, hogy még köszönni is elfelejtett. Pedig útközben elhatározta, hogy nagyon jólnevelten fog viselkedni (mert az a béka-dolog nem ment ki a fejéből).

Mikor a királylány belépett az oszlopcsarnokba, a Mágus felállt és eléje indult:

– Légy üdvözölve, királykisasszony! – hajolt meg mosolyogva. – Már vártalak!

– Már vártál? – lepődött meg a királylány.

– Igen. Amióta ideérkeztem a királyi udvarba, azóta várlak – mondta a Mágus.

– Engem?! Dehát miért? – kérdezte a királylány. – Hiszen most is csak bújócskázás közben, véletlenül tévedtem be ide – gondolta magában.

– Nagyon vártam már, hogy felkeress, hiszen ezt a hosszú utat miattad tettem meg a homoksivatagok mélyéről, ahol a végtelen fényözön játssza véget nem érő játékát.

– Miattam hagytad el a hazádat? De hiszen nem is ismertél! – kiáltotta álmélkodva a királykisasszony.

– Ül le, kicsi Királylány! Örülök, hogy végre elmesélhetem neked, honnan és miért jöttem.

– Az én hazám a Nap Országa, ahol hullámzó sivatag öleli körül a virágzó kerteket. Fény és árnyék élesen elkülönülnek egymástól. Réges-régen, még mielőtt én, vagy akár a nagyapám is élhetett volna, a régmúlt idők évezredes mélyén, a Ragyogó Nap volt ennek a földnek az uralkodója. A Nap kivirágoztatta a vetéseket és leszárította az újszülött gödölyék szőrét. A papiruszbozótban tanyázó víziló és a krokodilus elküldték a nagy folyó jótékony áradását a mezőkre, hogy táplálják a földeket. Munka után az emberek hús ligetek árnyékában pihentek, és gyöngyöző tavakban frissítették fel elfáradt tagjaikat. A Ragyogó Nap és felesége igazságban kormányozták a népet. Országuknak a Szépség Kertje volt a neve.

Ám a királynak volt egy testvéröccse, a Sötétség Ura. Az ő birodalmában gyilkos erőszak uralkodott. Kopár pusztaság volt a földjük, kietlen kősvatag a hazájuk, szünet nélkül pusztító viharok tomboltak rajta. A Sötétség Ura látta a Ragyogó Nap országának, a Szépség Kertjének bőségét és gazdagságát, és megirigyelte. Gonosz cselekedte, hogy ezt a virágzó országot tönkretégye. Testvérét, a Szépség Kertjének királyát törbecsálta és meggyilkolta. Gonosz szolgálói a király aranyló testét felszabdalták, ezüstös csontját összetörték, darabjait a mocsarak közé vetették. Ó jaj, e rémtett láttán a csillagok elsötétedtek, az égi ívek

meginogtak, a föld csontjai megremegtek, és a Sötétség Ura pusztító viharként tört be a Szépség Kertjébe. A csodálatos ország megfordult, mint a fazekas korongja.

A folyó olyan lett, mint a vér, az emberek olyanokká váltak, mint a fekete íbiszek. Sivattá vált a bőség, az arany, a lazúrkő, az ezüst és az ametiszt: minden gazdagság a gonoszok prédája lett. Piszok és szenny borította el az országot. Az Úrnő, az Igazság és a Mérték Úrnője, a Ragyogó Nap szépséges hitvese udvarával együtt a mocsarak papiruszbozótjába menekült. Szolgái sírva keresték Uruk tetemét. Az Úrnő, az Igazság és a Mérték Úrnője felkutatta férje testének minden kis darabját, varázsfüvet hintett rájuk, pólyával összekötözte és elrejtette.

Két nap, két éjjel szállt a tömjénfüst az ég felé, s a harmadik nap a Pólyával Összekötözött kikelt sírjából. De a varázserő csak arra volt elég, hogy az Úrnő fiút foganjon tőle, – s a Ragyogó Nap visszahanyatlott a holtak birodalmába.

Az Úrnőt pedig azok őrizték, akiket nem csapott meg a pusztulás szele, akiknek szívét nem fertőzte meg az erőszak, s akiknek a keze tiszta, a ruhája fehér maradt.

S az Úrnő megszülte a Ragyogó Nap mosolygó gyermekét, a Hajnalt. Mint a kék lótuszvirág, úgy virágozott a gyermek a mocsarak rejtekén, s növekedett. Mikor ifjúvá serdült és olyan lett, mint a fiatal sólyom, lecsapott apja gyilkosára, s megküzdött a Sötétség Urával. Nyolc év, nyolc hónapig tartott a harc, míg a Fiú a Sötétség pusztító erőit legyőzte, s a Nap szolgálatába kényszerítette őket gyilkos fegyvereikkel együtt.

De győzelme már nem tudta többé visszaállítani a békességet és az igazságot. A Szépség Kertje nem virágozhatott többé, mert az emberek megváltoztak közben. Nem voltak többé a testvérei egymásnak, szívük elrontotta mindazt, amit az életető Nap és az Áradás adott. Csak néhányan, akik megmaradtak az igaz úton, őrzik szívükben a Törvényt évezredek óta, szórják az igazság jó magját az emberek közé.

Fáradozásuk egyszer majd elnyeri jutalmát. Talán újabb évezredek elteltével, de lehet, hogy sokkal hamarabb helyreáll a Rend, s a Szépség Kertje ismét kivirágzik. Addig azonban az Őrzők élete küzdelmes és veszélyes, mert a gonoszság és gyűlölet újra és újra ellenük támad. De ők minden veszedelemben hűségesek maradnak. A bölcsesség és a természet titkainak ismerete segíti őket, s a Nap vigyázza lépteiket.

– Ó, milyen szép mindez! – sóhajtott fel a királylány. Aztán felcsillanó szemmel újra megszólalt: – Mondd csak, te is az Őrzők közé tartozol?

A Mágus bólintott.

– Te Mágus... – kezdte a királylány, de mindjárt el is akadt.

– Folytasd, Királykisasszony! – biztatta a Mágus.

Nehezen szólalt meg, mert valami megmozdult benne, valami, amit nehezen tudott kimondani. Végül csak annyit kérdezett, hogy miféle emberek ezek az Őrzők, és hogy mind ott élnek-e a távoli sivattag mélyén.

– Mindent meg fogsz tudni rólunk, Királykisasszony, hiszen azért utaztam messze földről hozzád, hogy megtanítsalak mindenre – mondta mosolyogva a Mágus.

– Távoli hazádban honnan tudtál a létezésemről? Miért éppen engem választottál, és hogyan, ha nem ismertél? – kérdezte ámulva a királylány.

– Említettem neked, – felelte a Mágus, – hogy az Őrzőket a bölcsesség és a természet erőinek ismerete segíti küzdelmükben. A Föld az égbolt tükörképe, s a soha el nem fáradó csillagok mindent megmutatnak annak, aki tud olvasni belőlük.

No, ettől a királylány megszeppent egy kicsit: – Akkor te mindent tudsz rólam? – És eszébe jutottak a komiszágai.

– Hogy mi a minden és mi a semmi, mérd le te magad. Elmondom hát, hogy a csillagoknak milyen híradása indított hozzád:

– Azt olvastam ki az égi jelekből, hogy errefelé, egy királyi udvarban él egy rendkívüli gyermek, kinek szíve tiszta és erős, aki méltó arra, hogy résztvehessen az Őrzők fáradságos munkájában.

– De hiszen akkor lehetséges, hogy tévedsz, és nem is én vagyok az, akit keresned kell... – mondta a királylány, mert komolyan azt hitte, hogy ő igen haszontalan kislány, és semmiképp se méltó egy ilyen magasztos feladatra. No, persze attól is megijedt, hogy akkor mostantól fogva majd meg kell javulnia. Még a háta is borsódzott attól a kilátástól, hogy ő egész nap csak szép ruhában üldögéljen, hímezgessen és varrogasson.

– A fél világon átvándoroltam, hogy megkeresselek. A bölcsesség fénye, a Ragyogó Nap világossága segített, hogy bizonyos legyek a dolgomban – mondta a Mágus.

– De hiszen én haszontalan vagyok – bökte ki végre a királylány. – Nem fogadok szót a szüleimnek, elszakítom a ruhámat, fára mászok és ... még verekedni is szoktam – tette hozzá, és várta, hogy a Mágus elszörnyedjen. De az nem szólt semmit, csak várt.

– És ..., és én nem is akarok jó királykisasszony lenni, – folytatta sírvafakadva – mert az borzasztóan unalmas!

De a Mágus ahelyett, hogy haragudott volna, elkezdett nevetni, de úgy, hogy zengett bele az oszlopcsarnok. Most már a királylány végképp nem értett semmit. Aztán a Mágus elkomolyodva megsimogatta a királylány fejét és felsóhajtott:

– Hát ezt valóban nem tudtam. De vándorlásom közben találok egy fecskével, akinek valaki meggyógyította a törött szárnyát. Ő azt mondta, errefelé kell jönnöm. Meg egy veréb is útbaigazított, hogy jó irányba haladok. Őt fióka korában mentette meg valaki, amikor kiesett a fészekből. Kutyák és macskák vezettek, akiknek nincs gazdájuk, és valaki etette őket. Folytassam? – emelte fel a Mágus a hüppögő királylány állát. Végül a kislány elcsendesedve csak annyit kérdezett:

– Mit kell hát tennem?

– A világ ezerféle arca vesz körül, de emögött ott rejtőzik az Egyetlen és Örök Valóság, s a minden létezés legmélyén rejtőző Legfőbb Titok. Aki ismeri az Ezerarcú Egység titkát, az Egyetlen Valóság részeit és a részek jelképeit, az előtt feltárulnak a létezők titkai, bölcs lesz és igaz útvonalról eltéríthetetlen. Az emberek azt hiszik, hogy ha önmagukat teszik meg a látottak mértékéül, és ha a saját elképzeléseik szerint rendszerbe szednek mindent, akkor kezükbe fogják a világot és irányítják. Pedig a világ nem törődik az emberek elképzeléseivel, s halad a maga útján. Az ember pedig rájön, hogy újra és újra tévedett. Mi nem ezen az úton járunk. Nyitott szemmel, de szeretettel közeledünk mindenhez, s óvakodunk attól, hogy az eszünk előtt mutatkozó ellentétek bírójává legyünk. Vándorlásod során majd megtanulod mindezt.

A királylány hosszasan töprengett a hallottakon, aztán megszólalt:

– Azt mondod, vándorolni fogok? De hogyan, hiszen a szüleim megakadályoznak, ha el akarnék menni!?

– Rám mered-e egészen bízni magad? – kérdezte a Mágus, és átható tekintetét a királylányra szegezte. – Egy útja van csak a szabadulásnak, ha én tengelicévé változtatlak. Vállalod-e? Ne adj most választ. Ülj itt egy kicsit, és gondolkodj! – szólt a Mágus, és magára hagyta.

Nagyon nehéz órák voltak ezek a királylány számára. Azzal kezdődött, hogy amint a Mágus elment, valami megmagyarázhatatlan félelem vett erőt rajta, s meg akart szökni. Míg a Mágus vele volt, eszébe se jutott, hogy ez egy félelmetes ember, de most úrrá lett rajta a szorongás és mindenféle rémség lehetősége ötlött fel benne, még a béka is. Hátha ezt a sok szép mesét csak azért mondta, hogy őt léprecsalja? – morfondírozott. – Jaj, hogy fog ő most ebből a szörnyű helyzetből kiszabadulni?! És ahogy így tusakodott és kínlódott, megjelent előtte a Mágus jóságos arcának a képe, fülében pedig újra visszhangzottak a Mágus szavai.

Lassan-lassan megnyugodott. Legyőzte magában a kétségeket, s mire a Mágus visszatért, kimerülten, de félelem nélkül, mosolyogva fogadta:

– Vállalom! – mondta. – Mit kell tennem?

– Feküdj le itt, erre a szőnyegre. Feküdj nyugodtan, mintha aludni akarnál. A többit bízd rám. Ne félj, nem fog fájni.

– Ha fájna, se bánám – mondta a királylány. Lefeküdt és behunyta a szemét. Furcsa, kesernyés füst illatát lélegezte be, aztán nem emlékezett tovább semmire. Ugyanott, a szőnyegen tért magához, csak minden sokkal nagyobbak látszott körülötte. Ebből rögtön tudta, hogy már madárrá változott. Tekintete a Mágust kereste. Az kinyújtotta a kezét. Tengelice egy kicsit gondolkozott, kétszer-háromszor megmozgatta a szárnyait, aztán odarepült hozzá. Boldogan felkiáltott:

– De hiszen tudok repülni!

A Mágus szeretettel simogatta a kismadarat:

– Most menj, és vigyázz magadra! Én is hamarosan útnak indulok. Ha délkeleti irányba tartasz, és ha már három folyó fölött átrepültél, ott találsz egy magas, sziklás hegyet. A keleti oldalán, a hegy közepe táján van egy barlang. Ott fogsz megtalálni ezentúl, ha valamire szükséged van.

A kismadár néhányszor csivitelve körülrepülte az oszlopcsarnokot, aztán kiröppent. Odalent is elbúcsúzott mindentől és mindenkitől, aztán nekivágott a világnak. Olyan gyönyörűen énekelt közben, hogy az emberek mind csodálkozva emelték fel a fejüket. Tengelice pedig boldogan szárnyalt az alkonyodó délutánban. Lassú felhőgomolyagok hömpölyögtek el mellette, alatta egy folyó küldte hús leheletét az ég végtelenjébe. A messzeségből fáktól borzas hegyhátak sötétje integetett felé, ő pedig visszaintett nekik a szárnyaival:

– Tengelice vagyok – énekelte a pislákoló csillagoknak. Majd kissé lejjebb ereszkedett, hogy jobban lásson, végül egy folyóparti fára ült, hogy megpihenjen. S amint ott hintázott és pittyegett az ág hegyén, valaki megszólalt a fa alatt:

– Te énekeltél a folyó felett? – kérdezte egy szuszogó hang a homályból.

– Igen, én voltam – válaszolt meglepve Tengelice. Kutatva nézte a lenti sötétséget, de nem látott senkit.

– Még sose hallottalak énekelni errefelé – szólalt meg újra a szuszogó hang. – Most jöttél?

– Igen. Átutazóban vagyok. De ne haragudj, nagyon elfáradtam, aludni szeretnék kicsit – kérte Tengelice az ismeretlen beszélgetőt.

– Bocsáss meg, hogy ilyen tolakodó voltam. Jó éjszakát! – szuszogta a hang. Aztán csend lett.

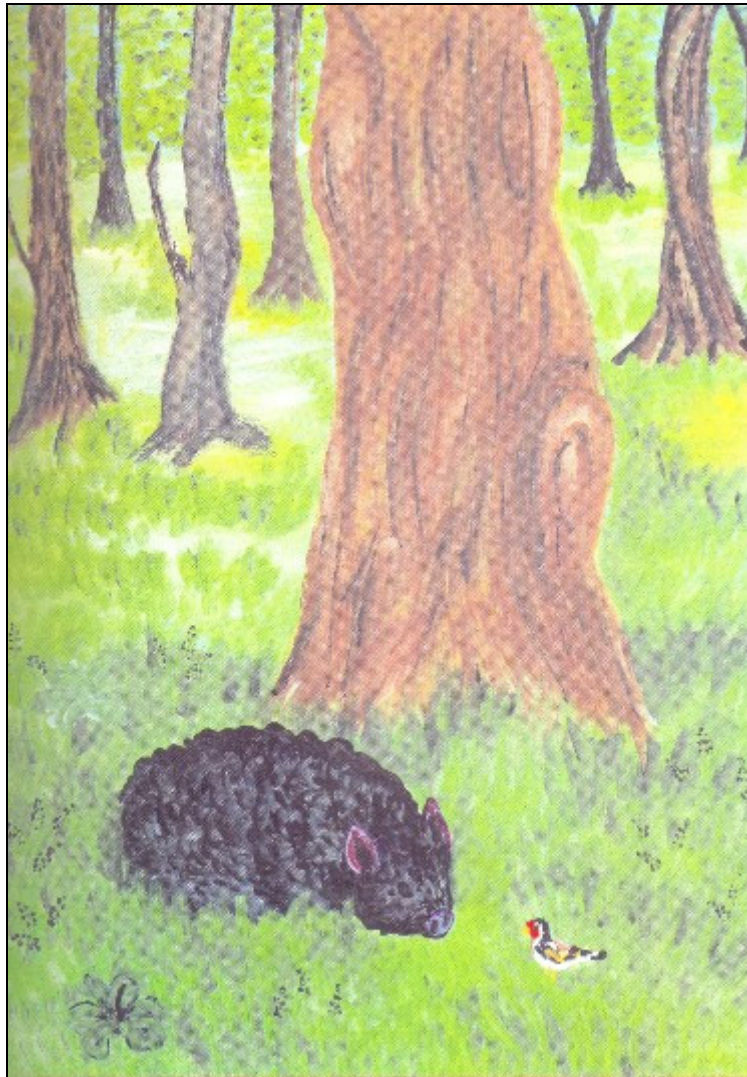
Mangalica

Tengelice olyan korán ébredt, mint még soha életében. De cseppet sem bánta. Épp akkor kelt fel a nap. Hatalmas, vörös korongja előbukkant a látóhatár szélén. Sugarai végignyaldosták a harmatos réteket, a fák lombját, mely dideregve borzongott a hűvös, hajnali szélben. Tengelice sose látott még ilyet. Lenyűgözte őt az óriási, lángoló napkorong, szeme könnybelábadt a gyönyörűségtől, és énekelni kezdett. Nem is tudta meddig énekelt. Amikor elhallgatott, furcsa, nagy csend volt körülötte. Az egész folyópart elbűvölve hallgatta az ismeretlen madár gyönyörű énekét.

Ahogy ott hintázott az ághegyen és lepillantott, egy nagyon helyes, fekete, göndörszörű kismalacot látott maga alatt.

– Jó reggelt! – köszönt rá a malacka vidáman.

- Jó reggelt! – köszönt vissza udvariasan Tengelice. – Veled beszélgettem az este? – tudakolta.
- Igen, én voltam, aki megzavartalak a pihenésedben – szégyenkezett a malacka.
- Ó, azt hiszem, nekem kellene bocsánatot kérnem, hogy olyan udvariatlan voltam! – szabadkozott Tengelice. – De tudod, mire ideértem, nagyon elfáradtam. Először repültem életemben.

- Nem jönnél egy kicsit lejjebb? – kérte a malacka.
- Dehogynem! – mondta Tengelice, és odarepült a malacka elé a fűbe.
- Milyen kicsi vagy! – csodálkozott a malac. – Honnan van ekkora hangod?
- A hang nem a teremtől növekszik, hanem az örömtől, amellyel megtelik a szívünk – mondta Tengelice.
- A malacka elgondolkodott egy kicsit, aztán tünődve megszólalt:
- Akkor neked csordultig tele lehet a szíved, mert hajnalban nagyon szépen énekeltél. De mondd csak, nem rossz neked abban a harmatos fűben? Gyere, szállj ide énrám. Ha oldalra fordulok, még látlak is.
- Igazán kedves vagy! – mondta Tengelice. – És ha már így összebarátkoztunk, be is mutakozom: Tengelicének hívnak – hajtotta meg magát a malacka hátára röppenve.
- Én pedig Mangalica vagyok – nevetett a kismalac. – Hát nem mókás, hogy ennyire hasonlít a nevünk?

- De, tényleg érdekes véletlen – nevetett vele Tengelice. – Mintha rokonok lennénk!
- Mondd csak, mi járatban vagy errefelé? – kérdezte kíváncsian Mangalica.
- Vándorolok – mondta Tengelice.
- Vándorolsz? Csak úgy? – csodálkozott Mangalica.
- Nem, nem csak úgy – rázta a fejét a kismadár, és szép sorjában elmesélte, hogyan történtek a dolgok.
- Nem lenne kedved velem jönni? – kérdezte a végén, mert nagyon megkedvelte a malackát.
- Hát... – szuszogott gondterhelten Mangalica – szívesen mennék, de nem hiszem, hogy én ilyen nagy dolgokra lennék hívatva. Meg, tudod, nem mondhatom, hogy különösebben lelkesednék a túl kalandos dolgokért. Én csak egy egyszerű malacka vagyok, aki szereti a friss füvet, meg az ízletes gyökereket, szeret meghemperedni a pocsolyákban, és szeret a napon heverészni.

Tengelice elszomorodott. Azt hitte, hogy talált egy barátot, s most kiderült, hogy mégse. Mangalica rögtön észrevette, hogy a kismadárnak mennyire rosszul esik a visszautasítás, és megpróbálta megvigasztalni:

- Azért nem kell mindjárt elszomorodnod, hiszen én egy szóval sem mondtam, hogy nem megyek veled. Persze, hogy elkísérlek valameddig. Én épp csak annyit akartam mondani, hogy nem hiszem, hogy az ilyesmi nekem van kitalálva.
 - Igazán velem jössz egy kicsit? – örvendezett Tengelice.
 - Hát persze – szuszogott Mangalica, a fekete, göndörszőrű kismalac.
- Így indultak el kettesben vándorolni, hogy megismerjék az ezerarcú Egység, a minden létezés legmélyén rejtőző Egyetlen és Örök Valóság Legfőbb Titkát.

A vándorlás

Tengelice fent repkedett fáról-fára, Mangalica lent csörtetett a bokrok között. Így ment ez egészen addig, amíg bele nem fáradtak mindketten: Tengelice a sok várakozásba, Mangalica meg a nagy sietésbe. Akkor Mangalica leheveredett egy fa alá, Tengelice pedig felszállt a magasba, és kedvére kirepkedte magát. Aztán újra továbbindultak.

A sivatag kertjei

Egy nap kiégett, kopár tájra kanyarodott az út. Csak néhány csenevész fa tengődött a homokos dombokon, meg kóró és bogáncs. A pusztaságot egy folyó szelte át. Csak annak partján, a víz mellett volt valami élet. Igyekezett is a két jóbarát, hogy minél előbb odaérjen, és a nagy melegben felfrissüljenek egy kicsit. Ahogy ott a parton ballagtak, egyszer csak egy pompásan zöldellő szántóföld széléhez értek. Ámultan nézték a csodát, mely a sivatag mélyén a szemük elé tárult. Legszívesebben rögtön nekiláttak volna a lakmározásnak, de az illendőség úgy diktálta, hogy előbb megkeressék a szántóföld tulajdonosát, és csak akkor csillapítsák éhségüket, ha ő meghívja őket. Megcsodálták a dúsan bokrosodó búzát, a zöldségágyásokat, a gazdagon termő gyümölcsfákat. Végre rátaláltak a gazdára, aki rúdra akasztott kannáiban megállás nélkül cipelte a vizet a folyóból a földjére.

– Szóval ennek a fáradhatatlan kintartásnak gyümölcse ez a csoda! – kiáltott Tengelice. – Milyen csodálatos dolgokra képes az ember! – mondta lelkesen Mangalicának. – Dúsan termő földde tudja változtatni a sivatagot!

– És sivataggá a termő földet! – tehette volna hozzá Mangalica, ha tapasztaltabb lett volna; de még csak vándorlásuk elején tartottak, nagyon keveset tudtak a világról.

– Jónapot! – köszöntötték a gazdát nagy tisztelettel.

– Jónapot! – biccentett ő is, de meg sem állt munkája közben. Csak úgy a válla fölül szólt vissza: – Helyezték magatokat kényelembe, egyetek, igyatok, amint jól esik. Mint látjátok, nekem dolgom van – mondta, és ment tovább a kannáival.

A két jóbarát megértően nézett utána. Nem vették udvariatlanságnak, hiszen látták, hogy ekkora földet csak úgy lehet megöntözni, ha egész nap dolgozik az ember. Kicsit ettek, kicsit pihentek, aztán megpróbálták ők is hasznossá tenni magukat. Mangalica a dús vetemény között szépen viruló gazokkal szállt harcba, Tengelice pedig a fákon, a bogarak és a hernyók között sürgölődött. Este aztán együtt pihentek a vacsoraasztalnál.

A gazda elmondta, hogy földje a kopár sivatag mélyén fekszik, ahol soha nem esik az eső. Az egyedüli életlehetőséget a Nagy Folyó jelenti, mely keresztül folyik a pusztaságon. Idejárnak inni az állatok, és az emberek is csak itt tudnak megélni. A folyó mellett kerteket ültetnek, és a vízből öntözik.

– A Nagy Folyó ad nekünk életet. Nélküle valamennyien elpusztulnánk. Reggeltől estig hordom vödörrel a vizet a földemre, és mint látjátok, szépen terem is. De nagyon sokat kell fáradoznom. Mert ha csupán egy nap nem öntözöm meg, már kókadozni kezd minden a nagy forróságtól – mondta a gazda. – De büszke vagyok és elégedett, hiszen fáradhatatlan igyekezetemet siker koronázza, földem dúsan virágzik – tette hozzá.

Tengelice és Mangalica nagy tisztelettel néztek rá.

– És ti kik vagytok? Mi járatban vagytok errefelé? – nézett rájuk a gazda.

– Én Tengelice vagyok, és vándorolok a világban, hogy megismerjem az Ezerarcú Egységet, a minden létezés legmélyén rejtőző Egyetlen és Örök Valóság Titkát – mondta Tengelice.

– Én Mangalica vagyok, és elkísérem őt egy darabig – mondta röviden a kismalac.

Egy ideig beszélgettek még erről-arról, mivel azonban mindhárman nagyon fáradtak voltak, hamar aludni tértek. Másnap aztán búcsút vettek a gazdától és tovább indultak.

– Szívvel örülünk, hogy megismertünk! – mondták neki a búcsúzásnál.

– Én pedig szívvel kívánom nektek, hogy kereséseteket siker koronázza! – mondta a gazda, mikor elváltak egymástól.

Ahogy továbbhaladtak, mindig a Nagy Folyó mellett maradván, egy újabb kerthez értek. Furcsa, árkoktól szabdaltszerű terület volt az egész környék.

– Hát ez meg mi lehet? – tanakodtak.

– Egy csapda! – jelentette ki Mangalica, miután egy kicsit bolyongott az árkok útvesztőjében.

– Egy csapda?! – nézett rá értetlenül Tengelice. – Minek és ki ellen?

– Hát azt nem tudom – szuszogta Mangalica.

– Na várj csak, majd én felderítem! – röppent fel Tengelice.

A magasból jobban látszottak a földet át meg átszelő mély árkok. Tengelice a kert gazdáját is felfedezte, amint megállás nélkül ásta az árkait.

– Te, ennek a földnek a gazdája megbolondult – szállt vissza Mangalicához. – Ahelyett, hogy a földjét szorgalmasan öntöznéd, mint a másikat, árkot ász.

– Talán kincseket keres – vélte Mangalica.

– Az lehet, de éhen fog halni, hiszen a földje kopár marad és terméketlen – mondta Tengelice.

– Én amondó vagyok, hogy kerüljük el ezt az embert! – javasolta Mangalica. – Jobb az óvatosság!

– Jó, kerüljük el – egyezett bele Tengelice, bár az ő oldalát nagyon furdalta a dolog. Valami titkot sejtett mögötte.

Egészen a víz széléhez húzódva sikerült úgy áthaladniuk a furcsa földön, hogy nem találkoztak a gazdával. További útjuk során még számtalan kerttel és kertjét öntöző emberrel

találkoztak. A Nagy Folyó valóban sok embernek adott életet. Hosszú-hosszú vándorlás után végre kiértek a sivatagból.

– Kedves Mangalica, szeretnék mondani valamit – szólt egy nap Tengelice a kismalachoz.

– Hát akkor mondd! – biztatta Mangalica.

– Tudod, engem azóta sem hagy békén az a furcsa kert, melynek gazdája öntözés helyett árkokat ásott. Úgy érzem, hogy az nem csak egyszerűen egy bolond. Valami titkot sejtek ott, és szeretném kideríteni, hogy mi az.

Mangalica aggódalmasan pislogott maga elé. Semmi vágyat sem érzett arra, hogy újra visszatérjen a sivatagba, s a titok felderítése, ha lehet, még tán ennél is kevésbé vonzotta.

– Arra gondoltam, hogy magadra hagynálak egy kicsit, és visszarepülnék oda. Beleegyezel? – kérdezte Tengelice.

A malacka megkönnyebbülten felsóhajtott: Hála Istennek, neki nem kell menni. – Menj csak nyugodtan, majd én itt várok rád! Úgyis rám fér már egy kis pihenés – mondta, és Tengelice útnak indult.

– Aztán vigyázz ám magadra, nehogy valami bajod essék! – kiáltott a kismadár után.

Tengelice sebes szárnyalással szelte a levegőt. Néhány napnyi repüléssel már vissza is érkezett. Felkiáltott a meglepetéstől: az árokásó ember kertje is szépen virult, anélkül, hogy egy lépést is tett volna a vízhordó vödörrel. A kertet át meg átszelő árok a folyóig vezetett. Csillogó víz-szalag ölelte körül a földet, s öntözte anélkül, hogy gazdájának szünet nélkül robotolnia kellett volna.

– Nahát! – kiáltott fel Tengelice. – Ezt meg kell beszélnem a Mágussal! – És a varázsló keresésére indult.

Átrepült a Nagy Folyó túlsó partjára, aztán útjában még két másik folyót is keresztezett, mindig délkeleti irányba tartva. Végre elérkezett a Sziklás Hegy lábához. Nem is közönséges hegy volt ez, hanem mintha három lett volna egymás fölé rakva. A Hegy dereka táján végre megtalálta a barlangot, pontosan úgy, ahogy a Mágus mondta. De a varázsló nem volt ott. Tengelice úgy döntött, hogy alszik egy kicsit, aztán majd fontolóra veszi, mit tegyen. Berepült hát a barlangba, leszállt egy sziklapárkányra, és fejét szárnya alá dugva mélyen elaludt.

Furcsa álmot látott. Álmában is egy nagy folyó partján állott, de ez még sokkal hatalmasabb volt, mint a Nagy Folyó. És ez a folyó fényes volt, mintha színaranyból volna. Számptalan kis kert volt a partján, de valahogy másfélék voltak, mint az igazi kertek. Egyszer csak a Mágus hangja szólalt meg mellette, bár őt magát sehol sem látta.

– Lám, megérezted, hogy amit láttál, több, mint a szemekkel látható valóság. Most, életedben először beletekinthetsz a minden létezés legmélyén rejlő Legfőbb Titokba. Ez a fénylő, hatalmas folyó az isteni világosság, a kegyelem szüntelen áradása a világba. A partján levő kis kertek az emberek lelkei. Van, akinek a kertje terméketlen pusztaság, mert nem öntözi meg az isteni kegyelem életadó vizével. Van, aki nap mint nap sokat fáradozik, vödörrel meregeti lelkének földjére a kegyelmeket. De olyan is van, akinek egy csatorna vezet lelkébe az Isten ajándékait, anélkül, hogy egy lépést is tenne utánuk: az az ember, aki nem utasítja el a szenvedést, hanem átöleli azt, s a keresztet választja.

– Miféle keresztéről beszélsz? – kérdezte Tengelice elgondolkodva.

– A kereszt – magyarázta a Mágus hangja, – az élet jelképe számunkra. A Szereteté, amely győzelmet arat a Rosszon; a Fényé, mely legyőzi a sötétséget. Aki ebben a jelben cselekszik, az zokszó nélkül fogad és visel minden megbántást és minden rosszat, ami éri. Kiiszik minden keserű poharat, amelyet mások nyújtanak neki: a benne lobogó szeretet

tüzében elemészti és nem adja tovább. Ha ezt cselekszi, tetteivel olyan csatornát és lelkének talajába, melyen keresztül szüntelen árad beléje az isteni Kegyelem.

És ekkor Tengelice felébredt. Fülében ott csengtek még a Mágus szavai, amikor kinyitotta a szemét. A barlang bejáratánál ott ült a Mágus. A kismadár odaröppent a vállára.

– Azért jöttem, mert kérdezni akartam valamit – mondta neki. És elmesélte mindazt, ami elválásuk óta történt vele. Mikor az álmot is elbeszélte, elhallgatott.

– Van még kérdésed? – kérdezte őt a Mágus.

– Azt hiszem, nincs! – válaszolta Tengelice. – Gondolkodnom kell azon, amit láttam és hallottam.

A Mágus mosolyogva megsimogatta a kismadarat. – Jól van, – mondta – most pedig térj vissza a malackádhoz. Biztosan nagyon vár már téged.

– Igen, biztosan nagyon vár – ismételte meg Tengelice.

– Isten veled! – búcsúzott el és felröppent.

– Isten veled! – kiáltott utána a Mágus és bement a barlangba.

* * *

Visszafelé Tengelice épp egy erdőhöz ért, amikor beesteledett. Kinézett magának egy hatalmas tölgyfát és leszállt. Egy ághegyre telepedett. Meghintáztatta magát és énekelni kezdett. A többi madár mind a fészkére húzódva, csendben pihent már, csak a négy lábúak surrantak árnyként a bokrok között. Tengelice nem sokat törődött a többi madár szokásával, hanem teli tüdővel dalolt. Ahogy a feje felett az égboltra pillantott, észrevette, hogy éppen fölötte, egészen szorosán egymás mellett két kis csillag ragyog.

A szokatlan éjszakai hangverseny odavonzott egy öreg rókát. Olyan vén volt már, hogy vadászni sem járt. Azt az egy-két egeret, békát vagy fészkeből kihullott fiókat anélkül is megtalálta magának. Ráért. Leült a fa alá és hallgatta Tengelice énekét. A kismadár megérezte, hogy nézi valaki, elhallgatott hát és lenézett. Mikor meglátta az öreg róka két parázsló szemét, megkérdezte:

– Meg akarsz enni?

– Nem akarlak – nevetett a róka, – hiszen látod, milyen öreg vagyok. Ha itt hintáznál az orrom előtt, akkor sem tudnálak elkapni. – (Kicsit túlzott persze, dehát a rókák már csak ilyen hamisak.) – Csak hallgatom, hogy milyen szépen dalolsz.

– Igazán? – csodálkozott Tengelice, mert még sohasem találkozott olyan rókával, amelyik gyönyörködött volna a madarak énekében.

– Már nem dalolsz többet? – legyintett a róka a farkával.

– Miért ne, ha te kedveled – mondta Tengelice, és belekezdett egy újabb nótába. A róka pedig ült és hunyorogva hallgatta. Mikor Tengelice befejezte az éneklést, beszélgetni kezdtek. Közben Tengelice egyszer csak ismét felpillantott az égboltra, és újból megcsodálta a feje felett tündöklő két csillagot.

– Ismerem őket – bólintott a róka. – Te gyönyörűen énekeltél nekem, én meg most elmondom neked annak a két csillagnak a történetét.

Frédi bohóc

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy bohóc. Úgy hívták, hogy Frédi bohóc. Egy tágas, nagy erdőben lakott ez a bohóc, ott szaladgált, bukfencelt és mókázott az állatok, a fák, a madarak és a virágok nagy multságára. Frédi bohócnak mindig nevetésre állt a szája, huncutul kacsintott a szeme; aki csak ránézett, annak mindjárt felderült az arca. Szerette is őt

mindenki. Kora reggeltől késő estig játszott a réten a fák alatt. Énekelt és füttyörészett, hogy csak úgy zengett az erdő, akár nap sütött, akár eső verte a leveleket.

Egy szép napon Frédi bohóc kora reggel a patakhoz szaladt, hogy megmossa az arcát a hideg vízben, és hogy egy kicsit gyönyörködjön a patakmeder csillogó, tarka kavicsaiban. Ahogy ott ült és lógázta a lábát, egyszercsak egy halacska úszott el előtte. Nem is úszott, hanem táncolt. Frédi bohóc elkerekedett szemmel nézte, száját is úgy felejtette, csücsörítve, pedig már nem is füttyörészett.

– Milyen gyönyörű vagy! – kiáltotta elragadtatva. – Táncolj még! – És a halacska ide-oda siklott, olyan ügyesen és kecsesen, hogy még a patak is elismerően bólogatott, pedig ő aztán már látott egynéhány halat táncolni, elhíheded. Nem csoda hát, ha Frédi bohócot egészen megigézte. Egész nap csak ott ült a patakparton, és a halacska bámulta. Nem törődött többé az erdővel, csak a halacska érdekelte. Este, amikor hanyattfekve a csillagokkal beszélgetett, akkor is mindig csak a halacska körül járt az esze. Álmában ő is halacska volt, s együtt táncolt a patakban azzal, amelyikbe beleszeretett. Reggel, amikor felébredt, szomorúan nézte fodros, bő nadrágját, amire pedig olyan büszke volt mindig. Hát ő aztán igazán nem olyan kecses, mint egy halacska, még csak nem is hasonlít hozzá!

Tán el is sírta volna magát bánatában, ha arra nem száll egy pillangó, s meg nem csiklandozza az orrát. Így aztán tüszentett egyet, s ha már tüszentett, akkor fel is szökkent a levegőbe, kettőt-hármat pörögve. No ettől mindjárt jobb kedve lett, bukfencelt is néhányszor, és az erdő megkönnyebbülten felsóhajtott, mert igen aggódott, hogy Frédi bohóc megbetegedett, hogy egész nap hangját se hallották, bolondos ugránozásán se nevetettek.

De nem sokáig örülhetett az erdő, mert Frédi bohóc máris a patak felé szaladt.

– Halacska, halacska, szép, táncos halacska, hol vagy? – szólongatta vágyakozva. És a halacska előúszott a kövek közül, s megint csodálatos táncba kezdett. Frédi bohóc szinte esztétikát vesztette a gyönyörűségtől. Magáról megfeledkezve egyszercsak belegázolt a patakba a halacska felé. De bizony a víz hideg volt, a talaj is kiszaladt a lába alól, s ő prüszkölve és kapálódzva igyekezett kifelé. Úgy megijedt és olyan nagyon restellte magát a halacska előtt, hogy meg sem állt a rétig. Ott aztán lefeküdt a fübe, és sírt keservesen. Ruhájának fodraiból tócsányi víz csurgott köréje. Mindenki hallotta keserves zokogását, és nagyon sajnálták. Hogyan segítsenek rajta, mit tehetnek érte? – ezen törte a fejét mindenki. Azt nem mondhatták neki, hogy hagyja a halacska a csudába, hogy bohóc léte ne szeressen halacska: tudták, hogy mindez hiábavaló lenne, mert az erdő ismerte a szív titkait.

És Frédi bohóc csak sírt és zokogott egész álló nap, és az erdőnek majd megszakadt a szíve.

Ahogy beesteledett, odasurrant mellé egy róka, és beszélni kezdett: – Ne sírj, Frédi bohóc! Holnap menj el a patakpartra, és bukfencelj és ugrálj olyan gyönyörűségesen, hogy a halacska kijöjjön hozzád a partra!

– Gondolod, hogy az én ugrabugránozásom kicsalogatja őt? – kérdezte hitetlenkedve Frédi bohóc.

– Úgy bizony! bólogatott meggyőződéssel a róka.

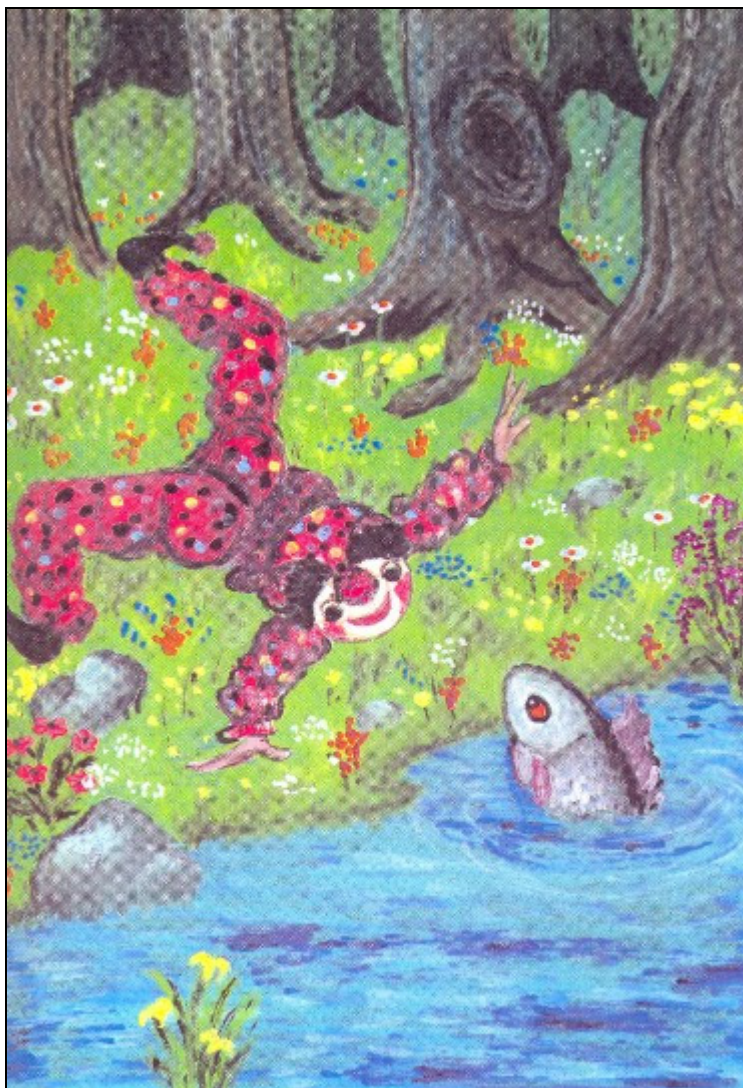
– Köszönöm! – kiáltotta hálásan Frédi bohóc. – Akkor most nekilátok gyakorolni, hogy holnap jól menjen!

A róka elsurrant mellőle, és szélesen mosolygott a bajusza alatt: – Még hogy Frédi bohóc gyakorolja, hogy jól menjen! Hiszen senki a világon nem tud olyan vidáman mókázni és ugránozni, mint Frédi bohóc!

Reggel aztán Frédi bohóc leszaladt a patakpartra, és bizony a torkában dobogott a szíve, úgy izgult.

– Halacska, halacska, én vagyok itt, a te bohócod! – kiáltotta, és amikor a halacska előtűnt a kövek közül, hozzáfogott mókázni. Cigánykerekezett, forgott és pörgött, bukfencet hányt a levegőben, olyan mulatságosan, hogy még a fénylő kavicsok is kacagtak a

patakmederben. A halacska meg kiugrált a vízből, hogy jobban lásson. Egyszer aztán, ahogy így ki-kiugrált, akkorát talált ugrani, hogy kipottyant a partra. Frédi bohóc meg odaugrott és a karjába szorította. Azt gondolta, hogy soha többé nem fog megválni tőle. De bizony látszott, hogy a halacska nem tud meglenni víz nélkül. Hiába volt szeretett bohóca karjaiban, fájdalmasan vergődött és tátogott. Frédi bohóc nem is tudta hirtelenjében, mit csináljon vele. Aztán lehajolt és szép óvatosan visszatette a vízbe.

Nagyon szomorúak voltak mind a ketten. Frédi bohóc könnyezve mesélte este a csillagoknak, ami velük történt. Még a csillagok is pislákolni kezdtek, úgy megsajnálták őket. Végül a Hold megszólalt:

– A Csillagpók csillagfonalán ha felmáshoztok ide hozzánk, akkor nem kell többé megválnotok egymástól. De a fonál nagyon vékony, csak ti magatok jöhettek. A halacska nem hozhatja csillámló testét, s te, Frédi bohóc, neked is el kell hagynod a tiedet.

– Szaladok, elmondom a halacskámnak! -kiáltotta Frédi bohóc, és futott, szökdelt a patakhoz.

– Halacskám, halacskám, szép táncos halacskám, ébredj! – szólongatta.

És a holdsütötte víztükör hullámot vetett, előbukkant egy pillanatra a halacska feje. Frédi bohóc sietve elmesélte, amit a Hold mondott neki, és izgatottan várta a halacska válaszát. Mélységes csend volt, s úgy tűnt, mintha egy pillanatra megállt volna minden. Aztán Frédi

bohóc halk csobbanást hallott, s a halacska ezüstös kis teste a lábai elé hullott. Frédi bohóc szívére szoritotta a vergődő halacskát és futott vissza a rétre.

– Hold, Hold, itt vagyunk! – kiáltotta.

Akkor a csillagpók lebecsátotta aranyfonalát, és Frédi bohóc egyik kezével belekapaszkodott, a másikkal meg tárogó halacskáját szorongatta. És emelkedni kezdtek, egyre magasabbra. Amint Frédi bohóc lepillantott a rétre, ott látta magukat a fűben fekve, csendben, mozdulatlanul. Miközben ezt meglátta, éppen fel is értek az égbe. És ahogy magukra pillantott, látta, hogy az aranyfonál aranypora rájuktapadt, és úgy ragyognak, mint köröttük a csillagok: csillagokká váltak. Boldogan kacagtak egymásra: most már nem kell többé megválniuk egymástól. És hogy az Erdő se szomorkodjon, hogy nincs többé Frédi bohóc, aki felvidítja, soha el nem mozdulnak, mindig itt ragyognak felette, még a legviharosabb éjszakán is kivillan fényük a felhők mögül.

* * *

Amikor a róka befejezte elbeszélését, egy darabig hallgatva nézték a csillagokat, aztán a róka ásítva felállt:

– Na megyek, eszem valamit! Jóéjt, kismadár!

– Viszontlátásra, kedves róka, köszönöm a szép történetet! – búcsúzott el tőle Tengelice, és fejét szárnya alá dugva nyugovóra tért. Másnap útnak indult, és rövidesen visszaérkezett arra a helyre, ahol Mangalicát elhagyta. A fekete, göndörszőrű kismalac szuszogva aludt egy fa árnyékában. Tengelice nem ébresztette fel. Egy darabig csendben örvendezett neki, aztán egészen halkán énekelni kezdett. Mangalica fülei egyre izgatottabban mozogtak, míg végül a szemét is felnyitotta és boldogan felugrott:

– Jaj de jó, hogy végre itt vagy! – kiáltotta. – Már kezdtem aggódni, hogy valami bajod történt.

Tengelice és Mangalica ezután együtt folytatták vándorútjukat.

Egy nap a malacka bejelentette, hogy ő egy kicsit pihenni szeretne. Megegyeztek, hogy Tengelice szétnéz a vidéken, és addig Mangalica kedvére kiszuszoghatja magát. Elbúcsúztak hát, és a kismadár útrakelt. Olyan magasra felrepült, hogy az erdő csupán bolyhos szőnyegnek látszott alatta. Néha, ha elfáradt, lejjebb ereszkedett. Keresett egy alkalmas fát, és annak ága végén hintázva megpihent. Ilyenkor fejét oldalra billentve vidáman énekelt is egy-két dallamot. Egyszer épp pihenőhelyet akart találni, és szeme kíváncsian körbejárt, hátha lát valami érdekeset. Ekkor a fatenger közepén egy sima foltot fedezett fel.

– No lám, – gondolta – egy tisztás! Kedvelem a tisztásokat – mondta magában, és arrafelé repült. Legnagyobb meglepetésére a rét szélén egy házat pillantott meg.

A ház szíve

– Áhá! Szóval tied a tisztás – mondta, miközben leszállt és egy bükkfagallyon hintázott. Alaposan szemügyre vette a házat. Nem volt nagyon szép: öregnek látszott. Vagy nem is öregnek, hanem elhanyagoltnak. Vagy nem is elhanyagoltnak, inkább elnyűttnek.

– Szervusz, Ház! – énekelt Tengelice. A Ház meglengette zsalugátereit, és mély hangon sóhajtott: – Szervusz, kismadár!

– Odarepülhetek hozzád? – kérdezte Tengelice, mert valami volt ebben a házban, ami nagyon vonzotta. A Ház kitárta ablakait:

– Gyere! – mondta egyszerűen. Tengelicét elbűvölte ez a szívélyesség. Még soha nem találkozott ilyen barátságos házzal.

– Egyedül vagy? – kérdezte az ablakpárkányra röppenve, és bekukucskált.

– Nekem mindig vannak lakóim, mert az ajtóm mindig nyitva van – mondta mosolyogva a Ház. – Gyere be, nézd meg!

Tengelice elfogadta a meghívást és beszállt a nyitott ablakon. Egy tágas konyhában találta magát. Rögtön látszott rajta, hogy tényleg sokan megfordulnak benne. Egy nagy polcon rengeteg fazék, lábos, tányér és bögre sorakozott. A mosogató akkora volt, mint egy kisebb fajta medence, és telistele piszkos edénnyel. A sarokban jókora tűzhely állt, benne paraszak hunyorogtak. A tűzhely szélén hatalmas vizesfazék gőzölgött.

– Ki hagyta itt ezt a sok mosatlant? – kérdezte Tengelice rosszállóan.

– A vendégeim! – válaszolta a Ház, de hallani lehetett a hangján, hogy ő cseppet sem haragszik érte.

– Elmosogatok neked, mert megkedveltelek – mondta Tengelice, és nekigyürkőzött. Sokáig tartott, amíg elkészült. Csupa lucok lett a tolla.

– Ha már az edények ilyen szép rendben vannak, a konyhát is kitakarítom – mondta lelkesen Tengelice. Amikor ezzel is készen lett, arra gondolt, hogy amíg szárad a padló, beljebb is körülnéz. A Ház hallgatott. Ha nem is szólt semmit, Tengelice érezte, hogy örül. Egy folyosó vitt körbe a házon, melyből szobák nyíltak. Szép nagyok voltak, de azok is úgy néztek ki, mint a konyha: kicsit kopottak voltak, és nagyon rendetlenek.

– Miért tűröd ezt? – vonta össze szemöldökét Tengelice.

– Ó, – mondta csendesen a Ház – hát azért vagyok, hogy lakjanak bennem. Ha szép akarnék maradni, be kéne csuknom az ajtóimat. Dehát mit érnék a szépséggel és a renddel? Egy ház, ha nem lakják, néma és halott. De itt nálam vidám, mozgalmas élet van! – tette hozzá büszkén.

Tengelicét meghatotta, amit a Ház mondott, de azért megcsóválta a fejét: – Ennek azért valahogy másképp kellene lennie! Hiszen tönkretesznek így!

– Ne gondold! Majd meglátod, milyen kedvesek! – védte vendégeit a Ház.

– Hát, nem tudom?! – mondta kételkedve Tengelice, miközben felrémlett neki a piszkos, elhanyagolt szobák sora. – Na, mennem kell – sóhajtotta fáradtan. – Örülök, hogy megismertelek!

– Gyere máskor is! Várlak! – mondta a Ház, és a legbelső, kicsi, zárt ajtajú kamrája megtelt melegséggel.

– Eljövök! – kiáltott Tengelice, és visszarepült Mangalicához.

– Egy csodálatos ház! – magyarázta lelkesen a kismalacnak. – Ugye, nem haragszol, ha visszatérek még egy kicsit hozzá? – És miközben ezt mondta, fülében ott csengett a Ház rekedtes, mély hangja, ahogy utána szólt: „Várlak!”

Mangalica fénylő szemét Tengelicére függesztve figyelt. Rögtön megérezte ezt a Tengelice bensejében megszólaló, idegen hangot. – Hát csak vigyázz, nehogy bajod essék! – mondta kicsit szomorúan.

A kismadár csivitelve körülrepülte a malacka fekete-göndör fejét, kedvesen megérintette szárnyaival, majd útrakelt. Röptében még visszakiáltott: – Szeretlek! –, és kicsi teste felvágódott a magasba.

Mangalica csillogó szemei egészen addig követték a röptét, míg csak látni lehetett. Aztán szemét lehunyva, szívével követte barátját, egészen addig, míg végül ebben a nagy, benső figyelésben el nem aludt. Békésen szuszogva oldalára dőlt a fűben. Álmában répa földön járt és nagy élvezettel túrta ki a répákat. Fektében meg-megrándult a lába, orra izgatottan fújtatott, és néha csámcsogott is egyet-egyét.

Eközben Tengelice sietve igyekezett vissza újdonsült barátjához. Benseje egészen telítve volt a Ház képével. Alig-alig pihent meg, szinte egyvégtében repült, hogy minél előbb odaérjen.

– Szervusz, Ház! – csivitelte lelkendezve, miközben körülrepülte a háztetőt. – Itt vagyok! A Ház kedvesen kitérte ablakait: – Örülök, hogy megjöttél. Tudtam, hogy jönni fogsz.

– De hiszen megígértem! – mondta Tengelice. De akkor már bent is volt a konyhában. – Ó, – mondta kis csalódással, mert ha lehet, most még nagyobb rendetlenség fogadta, mint előzőleg. – Nahát, ezek a te vendégeid! – csattant fel bosszankodva.

– Nagyon sokan vannak! – újságolta boldogan a Ház, mit se törődve Tengelice bosszankodásával. – Alig férnek! Nézd, mekkora fazekakban fő nekik az étel! – mutatta büszkén a tűzhelyen rotyogó hatalmas edényeket.

– Igen! És mennyi mosatlant hagynak maguk után! – nézett Tengelice a mosogató medencére.

– Te mindig ilyen szigorú vagy? – kérdezte a Ház, és neheztelés volt a hangjában. Igaza volt, hiszen Tengelice ahelyett, hogy osztozott volna vele az örömben, csupa mellékes haszontalanságon bosszankodott.

A kismadár kiröppent a párkányra: – Gondolod, hogy ez szigorúság? – kérdezte sértődötten. Már sajnálta is, hogy ott van. Sajnálta, hogy otthagya az ő szép, fekete-göndör malackáját, sajnálta, hogy olyan lélekszakadva sietett ide. Már épp azt nézte, melyik fára röppenjen, amikor a Ház csendesen újra megszólalt:

– Tudod, ha az ember kinyitja az ajtaját, nem válogathat, hogy ez kedves, rendes, ezt beengedem, ez csúnya, vagy komisz, ezt nem. Nekem az a dolgom, hogy ház legyek, hogy szállást adjak, fedelet a fejük fölé. És nem válogathatok. Az a vendégem, aki idetéved, akinek szüksége van az ágyamra, az ételemre. A jó és a rossz, egyaránt a vendégem.

– Dehát vannak házak, akik... – szolt közbe Tengelice mentegetőzve, mert elszégyellte magát és érezte, hogy a Háznak igaza van.

– Igen, tudom, vannak másfajta házak is – mondta szomorúan a Ház. – Vannak szerencsésebbek. Ne gondold, hogy nem örülnék neki, ha szépen gondozott, tiszta ház lennék. Dehát engem ideraktak, ahová ilyen vendégek jönnek. Nem tehetek róla.

– Jaj, én nem téged...! – mentegetőzött Tengelice.

– Tudom. A vendégeimet. De jegyezd meg, én szeretem a vendégeimet, akármilyenek is! – mondta a Ház, és hangja keményen csengett. – Mert ez a dolgom. Ha válogatnék, ha nem lenne éjjel és nappal tárva-nyitva az ajtóm mindenki számára, akkor rossz ház lennék. Nem azt tenném, amiért itt vagyok. Mert egy ház nem azért van, hogy ki legyen csinosítva, hogy a szemedet gyönyörködtesse, hanem azért, hogy fedelet adjon mindenkinek, aki rászorul.

– Értlek! – mondta csendesen Tengelice, és azon gondolkodott, hogy ezekután vajon mit tegyen: maradjon vagy elmenjen? Szívesen maradt volna, de nem tudta, hogy a Ház is szívesen látná-e.

– Most pedig gyere be az ablakból és kóstold meg, amit főztem – mondta a Ház, mintha sejtette volna, mi jár a kismadár fejében. Tengelice örömmel röppent vissza a konyhába. És abban a pillanatban vidám csapat tódult be az ajtón. Úgy látszik, őket is hívta a Ház. Hát ami igaz, az igaz: nagyon szedett-vedett társaság volt, néhány egészen ijesztő figurával. De volt köztük olyan is, amelyik mellé Tengelice szívesen odatelepedett. Egy mókust választott magának, az valahogy szerényebbnek, kedvesebbnek mutatkozott, mint a többiek. A legnagyobb zajt egy kölyökkutya és egy medvebocs keltették. Kergetőztek evés közben, kilökdösték az ételt a többiek tányérjából is, de azok nem haragudtak érte. Ezen Tengelice elcsodálkozott: Azért csak van bennük valami olyanfajta jóság, ami belőle hiányzik. Lám, milyen türelmesek egymással – gondolta.

Sokáig tartott az evés, és bizony a legnagyobb összevisszaságban zajlott. Ki-ki elment, amikor jóllakott, természetesen maga után hagyva az összes szemetet és rendetlenséget. Mire mind felszedelőzköttek, úgy nézett ki a konyha, mint egy csatatér. Ételmaradékok, mosatlan edény, kiloccsantott víz mindenütt. Tengelice nem szolt ugyan semmit, de nem mondhatni,

hogy jókedvűen szemlélte mindezt. A Ház viszont boldog volt, hogy sikerült mindenkit jóllakatnia. A kismadár nem akarta elrontani az örömét.

– Olyan egyszerű lenne a dolog – gondolta Tengelice. – Egyszerűen meg kellene kérni őket, hogy rakjanak rendet maguk után. Dehát a Ház nem szól nekik, és ő, Tengelice meg milyen jogon kérne tőlük ilyesmit? Így hát fogta magát, és újra nekilátott rendet rakni. Közben megpróbált erőt venni magán, hogy ne bosszankodjon. Épp amikor ez végre sikerült, visszajött a konyhába a Mókus, akivel evés közben egymás mellett ültek. Talán vizet akart inni, vagy valami egyébért jött, nem tudni. Látva, hogy Tengelice milyen nagy munkában van, szó nélkül odaállt mellé mosogatni. Aztán valahonnan az a haszontalan Medvebocs is betévedt, és ő is segíteni kezdett.

Mikor a munkával elkészültek, és fáradtan, de elégedetten körbeülték a pattogó tüzet, beszélgetni kezdtek. Először a Medvebocsnak oldódott meg a nyelve. Elmondta, hogy mennyire szeret ebben a házban lenni, és hogy neki nincs is más helye, ahol otthon lehetne. Csak akkor van fedél a feje felett, ha idejön, és csak itt jut neki ágy. Tengelice nagyon megsajnálta a kismadvét. A Mókusról kiderült, hogy úton van valamiért, s hogy ő se először keresi fel a Házat.

– Tudod, – magyarázta Tengelicéhez fordulva – szeretem és csodálom ezt az öreg Házat. Kevesen veszik ennyire komolyan a hivatásukat. Igazán sokfelé megfordulok, de ilyennel sehol sem találkoztam még.

– Én is tisztellem őt, – mondta Tengelice – és nagyon aggódom is érte.

– Hogy-hogy aggódsz? – kérdezték elképedve.

– Mert egy ház, amelyet mindig csak használnak, de senki sem gondolja, hamarosan tönkremegy. Azt hiszem, néhányan vissza is élnek a vendégszeretetével – tette hozzá óvatosan.

– Gondolod, hogy tehetnénk érte valamit? – kérdezte a Mókus és a Medvebocs egyszerre.

– Lenne hozzá kedvetek? – csillant fel Tengelice szeme.

– De még mennyire, hogy lenne! – kiáltották lelkesen. – Igaz, nekem rövidesen tovább kell indulnom, – mondta a Mókus – de amíg itt vagyok, szívesen segítek.

– Én ráérek, engem sehol sem várnak – dörögte a Medvebocs.

– Hát, akkor munkára fel! Nézzünk szét, hogy melyek a legsürgősebb tennivalók! – füttyentett vidáman Tengelice.

Hárman háromfelé mentek: a pincétől a padlásig alaposan átvizsgálták a Ház minden zezugát. Eközben a Ház, mintha aludna, hallgatott. Tengelice csak egyetlen helyre nem jutott be. Volt egy kis belső kamra, az zárva volt, és nem volt kulcs hozzá. Ott a kismadár, ha a falhoz ért, apró remegéseket érzett rajta.

– Ó – mondta Tengelice – itt lehet a Ház szíve. – Ez a felfedezés nagyon meghatotta, és nem szólt róla senkinek.

Mikor már mindent jól átvizsgáltak, újra összeültek, hogy elmondják egymásnak, ki-ki amit tapasztalt. Úgy döntöttek, hogy először a tetőn lévő lyukakat kell kijavítani. Hozzá is láttak rögtön, s hármójuk mellé hamarosan más segítők is akadtak. Vígan folyt a munka, estére el is készültek. A Ház ünnepi vacsorát főzött a tiszteletükre. A lakoma végére valamennyien olyan fáradtak voltak, hogy a szemük majd leragadt az álmoságtól. Tengelice sóhajtvá szénézett a romok felett, és úgy döntött, hogy majd csak reggel rak rendet.

Mindannyian mélyen elaludtak, de az éjszaka közepe táján Tengelice felébredt. Egy titkos erő kifelé vonzotta a szobából. Elindult hát arra, amerre ez a titkos mágnes húzta. Végül ahhoz a rejtett kis kamrához érkezett, amelyet napközben fedezett fel. Lenyomta a kilincset, és lám, az ajtó lassan kinyílt. A Ház mélyen felsóhajtott. Tengelice belépett. Puha, meleg valami töltötte be a szobát, mely állandóan regett és lüktetett. A meleg puhaság körülölelte a kismadarat. S minél inkább köréfonódott, a kismadár teste annál inkább átvette a Ház szívének lüktető remegését.

Érezte, hogy nem tud megmozdulni többé. De egyáltalán nem bánta, mert ez a puha, meleg, rengő ölelés nagyon jóleső érzés volt. De egyszer csak észrevette, hogy egészen lassan csukódni kezd a szoba ajtaja. Tengelice ráeszmélt, hogy örökre fogva marad, ha nem sikerül valamit tennie. Minden erejét és akaratát összeszedve kiáltott egy nagyot, hogy segítségül hívja Mangalicát. A kismalacban visszhangot keltett a kiáltás. Fölneszelt álmából, felpattant és rohant, hogy barátja segítségére siessen. Szerencsére jól emlékezett Tengelice elbeszélésére, így tudta, hogy merre kell mennie. Nagy zajjal, robogva csörtetett erdő-völgyön, árkon-berken keresztül. Végre odaért a tisztáshoz és berontott a házba. Majdnem későn érkezett: az ajtó épp csak résnyire volt nyitva. Mangalica egy pillanatra megtorpant, mert nem tudta, mi vár rá odabent. Szeme előtt veszedelmes fogak, éles kések képe villant fel. Nagyon félt, de nem volt mit tenni: ha meg akarta menteni a barátját, be kellett mennie a sötét, titokzatosan rengő falú szobába. Erőt vett hát magán, és kitárta az ajtót. Valami puha, meleg, lüktető dolog ölelte körül.

– Menj vissza a küszöbre! – kiáltott rá Tengelice. Mangalica csak akkor vette észre a foglyul esett kismadarat.

– Miért nem jössz ki te is? – kérdezte kicsit csalódottan, mert nem így képzelte a „halálos veszedelmet”, amiből barátját ki kell mentenie.

– Nem tudok mozdulni!! – mondta kétségbeesetten Tengelice. – Segíts!

– Dehát miért nem, mi bajod? – nézte értetlenül Mangalica.

– A remegés! – magyarázta a kismadár. – A testem átvette a Ház szívéből, és nem tudok mozdulni tőle.

A malacka tanácstalanul kiegyenesítette, majd bekunkorgatta a farkincáját. Nem tudta, mitévő legyen. De tétovázni nem lehetett sokáig, mert érezte, hogy az ajtó ellenállhatatlanul és végleg be fog csukódni. Hirtelen és vakmerő elhatározással beugrott, megragadta Tengelicét, és a következő pillanatban már az erdőben csörtetett vele. Mikor úgy gondolta, hogy most már biztonságban vannak a Háztól, óvatosan letette a földre az alig pihegő kismadarat.

– Mi történt, mi volt ez? – faggatta Mangalica. – Miféle szoba volt az? Egy ravasz csapda? És miért akart téged fogságba ejteni?

Tengelice csak a fejét ingatta. – Nem tudom – suttogta alig hallhatóan. – És valóban úgy érezte, hogy teljesen összezavarodott benne minden.

– És most? – nézett rá várakozóan a kismalac.

– Nem tudom – suttogta egyre a kismadár.

– Na jó, akkor én eszem valamit, te meg csak pihenj! – mondta Mangalica, és szorgosan hozzálátott, hogy valami reggelire valót kitérjön a földből.

Mikor visszament, Tengelice még mindig bágyadtan, ugyanott kuporgott, ahol hagyta.

– És most? – nézett újból a kismadárra, de az jó ideig nem szólt semmit. Aztán nagysokára, végre megszólalt:

– Kérlek, vigyél el a Mágushoz!

– Beteg vagy? – kérdezte gondterhelten Mangalica.

– Azt hiszem, igen! – bólintott Tengelice.

– Na, akkor gyere, ülj a hátamra, és indulunk! – sóhajtott Mangalica.

Hét nap, hét éjjel tartott az út, és Mangalica egyre jobban aggódott a barátjáért. A kismadár a malacka göndör, fekete szőrébe kapaszkodva, szótlanul gubbasztott. Alig evett, alig ivott, a hangját se nagyon lehetett hallani. Végre a nyolcadik nap siker koronázta Mangalica fáradhatatlan igyekezetét: eljutottak a Hegy lábához, ahol a Mágus barlangja volt. De ott aztán a kismalac meg is torpant. Olyan meredek sziklafalak tornyosultak a fejük fölé, hogy egyszerűen lehetetlenség volt feljutni rajtuk. Szomorúan nézegették az áthatolhatatlannak látszó akadályt, aztán Tengelice megszólalt:

– Köszönöm, hogy idáig elhoztál. Úgy látszik, innen már egyedül kell továbbjutnom.

– De hiszen billenteni is alig tudod a szárnyad, nem hogy repülni tudnál! – szörnyedt el Mangalica.

– Muszáj! Hiszen te is látod, hogy ezeken a sziklákon csak repülve lehet túljutni – mondta Tengelice, és minden erejét összeszedve felszállt a levegőbe. Mangalica aggódva figyelte, és rémületében felkiáltott, mikor azt látta, hogy a kismadár röpte megtörik, és zuhanni kezd. De még mielőtt egy sziklára hullva összezúzta volna magát, Tengelice erőlködve újra szárnyra kapott, és eltűnt Mangalica szemei előtt.

Sokszor meg kellett pihennie, míg végre elérte a barlangot. Ájultan esett le a bejáratához, pontosan a Mágus lábai elé. Az lehajolt, gyengéden a tenyerébe fogta, és bevitte a barlangba. Pár csepp sűrű, mézszerű anyagot csurgatott a csőrébe, majd óvatosan puha takarók közé tette. Néhány óra elteltével Tengelice visszanyerte erejét és magához tért. A Mágus a barlang bejáratánál ült. Tengelice odaröppent hozzá. A Mágus megsimogatta a kismadarat, az pedig hozzáfogott, hogy elmondja furcsa kalandját a Házzal.

– Mondd, Mágus, mi történt ott, mert én semmit nem értek belőle! – kérdezte a végén tanácstalanul.

– Tudod, – mondta a Mágus – mindenkiben van egy olyan szoba, ahová nem szabad bemennünk, még akkor sem, ha véletlenül nyitva találjuk az ajtót. A világon mindennek és mindenkinek van szíve, és ott akkora erők vannak, hogy ha oda behatolsz, foglyul esel. A dolgok szívébe, a világ szívébe csak az hatolhat be, aki ismeri őket, és ura ezeknek az erőknek.

– De hogyan lehet megismerni őket, hogyan lehetünk úrrá rajtuk? – szólt közbe Tengelice.

– Csak saját magadban ismerheted meg őket. Csak aki a saját szívét megismeri, csak aki elhatol önmagában a legbenső magig, és urává válik azoknak az erőknek, melyek ebben a benső magban rejtőznek, az alkalmas arra, hogy behatoljon a dolgok, a világ szívébe. Különböző nagy és sokféle veszedelmet zúdít mind sajátmagára, mind másokra. Mint ahogy immár magad is megtapasztalhattad ezt a veszedelmet – tette hozzá a kismadár szemébe tekintve.

– Szóval az Ezerarcú Egyetlen Valóság megismerésének kulcsát önmagunkban hordozzuk!? – kiáltott fel Tengelice.

– A Valóság egyetlen, mint mondtad, bár ezer arca van. Önmagad megismerésével jobban megismered a világot, és a világ megismerésével jobban megismered önmagad. A kint és bent szembefordított tükrei között halad az utunk – mondta a Mágus.

* * *

Tengelice még néhány napig ott maradt, aztán visszarepült az ő hűséges barátjához. Mangalica ugyanott várakozott rá, ahol elváltak egymástól. Lesoványodva, csapzottan hevert a sziklák árnyékában.

– Már azt hittem, hogy soha többé nem látlak viszont! – sóhajtotta, és lassú könnycseppek sora indult meg az arcán.

– Te, sírsz miattam? – kiáltotta Tengelice megrendülve, és könnybe lábadt a szeme. – Miért is nem tudsz velem repülni! – kiáltott fel fájdalmasan.

– Mert nincs szárnyam. Én csak egy egyszerű malacka vagyok – nézett végig magán Mangalica csendes szomorúsággal.

– Szeretnél madár lenni, szeretnél velem repülni? – kérdezte izgatottan Tengelice.

– Nagyon szeretnék veled repülni! – mondta vágyakozva Mangalica.

– De hiszen ez nagyszerű! – örvendezett Tengelice. – Az, aki engem madárrá változtatott, miért ne tudna téged is madárrá változtatni! Gyere, menjünk a Mágushoz!

– Ezeken a sziklákon én nem tudok feljutni – ingatta csüggedten a fejét Mangalica.

Tengelice is felnézett a sziklákra, amelyek a fejük felett tornyosulva valóban megmászhatatlannak látszottak, és ő is elszomorodott. De egy kis idő múlva bizakodva azt mondta:

– Lehetetlen, hogy ne legyen itt valami út. Hiszen a Mágus sem madár! – tette hozzá nevetve.

– Megkeresem az utat! – kiáltotta, és már fel is röppent.

– Jaj, már megint elmész! – siránkozott fájdalmasan a kismalac.

De Tengelice meg se hallotta. Sokáig keresett és kutatott, bár látta, hogy a dolog elég reménytelen. Mindenütt csak szikla és szikla. Ám ő világ életében elég makacs volt ahhoz, hogy ne adja fel ilyen könnyen. Még este sem pihent le.

Egyszer, egy éjszaka felfrissülés gyanánt felrepült jó magasra, szinte a csillagok közé. És akkor valami egészen különös élményben volt része.

A csillagének

Messze, messze, a Világmindenség egy távoli részében születnek a csillagok. Mindegyik más és más: a fények és a színek végtelen sokféleségében ragyognak. Születésüktől fogva magányosan járják égi útjukat. Némán és méltóságteljesen, gyönyörű rendben úsznak fényes pályájukon.

De minden csillag életében van egy egyszeri és rövid, varázsos pillanat, amikor a csillag énekelni kezd. Akkor a Világmindenség zsongása elhallgat és ámulva figyel, mert a csillagének valami csodálatos dolog: fény és hangzás, sugárzó meleg és színzuhatag.

És most épp egy ilyen rendkívüli pillanat érkezett el. De hogy, hogyan nem, két egymás közelében elhaladó csillag egyszerre kezdett énekelni. És ekkor gyönyörűség helyett valami szörnyű dolog kezdődött.

A csillagok éneke, mint maguk a csillagok is, mind különböző. De ez a Világmindenség harmóniáját nem zavarja, hiszen oly rövid ideig tart az ének, és oly ritkán fordul elő, hogy egy csillag énekel, hogy sohasem hangzik egyszerre kettő. De most ez bekövetkezett. A két csillag énekének fény-, hang-, meleg- és színhullámai egymásnak ütköztek. A Világmindenség beleremegett az óriási feszültségbe, a csillagpályák meghajoltak. Remegett, szikrázott, villámlott minden. És a két csillag csak énekelte a maga énekét.

Már úgy tűnt, hogy énekükkel katasztrófába sodorják a világot, amikor az ütközések hevessége enyhülni kezdett, a fény-, hang-, meleg- és színhullámok lassan összehangolódtak. A két ének egymásba olvadt, és valami ismételtetlen csoda született belőle: a Teljesség Zenéje.

* * *

Tengelice utóbb már nem is emlékezett, hogy ebből az égi kalandból mikor és hogyan ért vissza, de még a legapróbb kis tollacskájában, a legkisebb csontocskájában is ott érezte az emlékét ennek a gyönyörűségnek. Kissé kábultan szárnyalt tovább a sziklák fölött, míg egyszer csak lent a mélyben is csillagokat látott megcsillanni. Először azt hitte, hogy az átéltek hatására káprázik a szeme, de bárhogy hunyorgott, mégis azt látta, hogy nem csak fentről, hanem lentről is csillagok néznek vissza rá.

– Túl fáradt lehetek már – mondta magában, és ereszkedni kezdett, hogy lepihenjen. Kényelmesen elhelyezkedett egy fücsomó tövében, szárnya alá dugta a fejét, és abban a pillanatban el is nyomta az álom. Napkeltekor látta, hogy egy sziklahasadék peremén aludt. Ahogy letekintett, nem hitt a szemének: Lenn a mélyben kicsi patak csörgedezett.

– Úgy látszik, mégsem csupán káprázat volt az éjjel! – kiáltott vidáman. – Ez a patak tükrözte vissza a csillagokat.

Leröppent a szakadék mélyére a vízhez, ivott belőle, sőt még meg is fürdött benne.

– A víz jó, – mondta – a víz élet, a víz ... út. Ezen a helyen fel tudunk kapaszkodni az én malackámmal. – Miközben kicsit követte a patakocska útját fölfelé a sziklák között, nagy örömeire összetalálkozott egy másik madárral.

– Nem tudod véletlenül, hogy honnan ered ez a patak? – érdeklődött tőle Tengelice.

– Dehogynem! Ez a Remete forrásának vize, és fönn-fönn, a legmagasabb csúcsoknál ered – válaszolta a madár készségesen.

– Ki az a Remete? – kérdezte Tengelice.

A remete

A Remete – mesélte a madár – időtlen idők óta fenn lakik a meredély oldalában, a legmagasabb csúcsoknál egy kalyibában. Sohasem volt körötte más, csak szikla és szikla. Szíve égett a szeretettől, s miután a sziklákon kívül nem volt más, akit szerethetett volna, éveken keresztül csak a köveket szerette. Simogatta őket, beszélt hozzájuk. Szerette őket, hogy olyan szépek, büszke volt rájuk, hogy olyan erősek és kemények. Néha nehéz volt túltenni magát azon, hogy zárkózottak voltak, de azért örömet is szereztek, mert mintha a kövek viszonzták volna a szeretetét: melegítették a hátát, ha nekikdőlt, hűsítették a kezét, ha

melege volt. A remete boldogan mondta a felhőknek: – Szeretem a köveket, és ők is szeretnek engem.

Egyszer aztán szokatlanul nagy hőség tört a vidékre. A sziklát tüzesre forrósította a nap. S a remete hiába könyörgött nekik, hogy ne hevüljenek, mert elpusztítják őt, a kövek mintha süketek lettek volna. A remete sírt a szenvedéstől és a csalódástól: – Ó milyen némák vagytok és kegyetlenek, pedig én hogy szerettelek benneteket! – És a hőség nap mint nap fokozódott. A remete már csak ájultan hevert, moccanni sem tudott. Forró könnyeinek nedves foltja egy szempillantás alatt eltűnt a kövekről. Egy arra tévedt madár felfigyelt a remete gyötrelmeire és részvéttel figyelmeztette: – Eredj innen, mit akarsz ezektől, hiszen ezek csak kövek! Meg fogsz halni! Menekülj innen!

Talán el is pusztult volna, ha az idő meg nem változik, s meg nem ered az eső. Így a remete magához tért és újra erőre kapott. De úgy érezte, hogy a szeretete a sziklák iránt többé már nem a régi. Nem tudta egészen elfelejteni és megbocsájtani nekik a részvétlenségüket. – Erősek vagytok, de kemények, nincs szívetek! – mondta nekik szemrehányóan.

Telt-múlt az idő, éltek együtt békességben, a remete és a sziklák, bár sajnos, a remete nem volt többé boldog. Aztán újra visszatért az iszonyatos hőség, és kezdődött megint a kínlódás. A remete megint könyörgőre fogta a dolgot, de mindhiába: a kövek a nap hevétől egyre tüzesebbek lettek. És ekkor a remete minden erejét elveszítve lehanyatlott a sziklára.

– Nem bírom tovább az égető forróságtokat! Most már biztos, hogy meg fogok halni – mondta, és behunyta a szemét. Ott hevert szinte máris élettelenül és várta a halált. S amikor már olyan rosszul volt, hogy azt gondolta, most aztán biztos itt a vég, – egyszercsak megremegett alatta a szikla, és valami friss, hűvös nedvesség borította el az egész testét. A remete azt hitte, hogy talán már meg is halt, s a halálban talál ilyen enyhülést. De amikor felnyitotta a szemét, csodálkozva felkiáltott, mert közvetlenül mellette egy sziklahasadékból kicsiny kis forrás bugyogott elő.

– A szikla! Hát mégis van szíve, mégis szeret engem! – kiáltott a remete. És azóta is ott él az ő szeretett szikláival.

* * *

– Ó – sóhajtott Tengelice, mikor a madár befejezte. – Szóval ilyesmi is lehetséges!

– Bizony! – bólintott a madár. – No, de te mi járatban vagy errefelé, amerre a madár is ritkán jár?

Tengelice mesélt neki a barátjáról, a fekete, göndörszörű kismalacról, aki repülni szeretne, és a Mágusról, aki itt lakik a Hegy derekánál, és akit meg akarnak kérni, hogy változtassa madárrá Mangalicát.

– Dehát miért nem barátkozol inkább egy madárral, miért kell a malacból madarat csinálni? – kérdezte rosszallóan a madár.

– De hiszen ő nem csak egy malac, hanem a barátom! Egyébként az életemet is megmentette – mondta Tengelice.

– Megmentette az életedet? – kérdezte hitetlenkedve a madár.

Tengelice erre elmesélte neki kalandját a Házzal és a történet tanulságát. A madár egyre kevésbé értette, és úgy döntött, hogy ennyi elég is volt az ismeretségből. Udvariasan elköszönt és elszállt. Tengelice pedig sietve visszatért barátjához a jó hírrel.

– Gyere, Mangalica, megvan az út! – kiáltotta már messziről.

A kismalac boldogan felugrott és rögtön neki is vágta. Tengelice repülve mutatta, merre kell menni, míg barátja szuszogva, lihegve igyekezett követni.

Már hetek óta kerülgették a hegyeket, de még mindig nem értek el a kis patakhöz. Az út nagyon megerőltető volt, ennivaló sem igen akadt, s Mangalica egyre kevésbé volt biztos abban, hogy ő valóban fel akar jutni a Mágushoz. Tengelice észrevette, hogy a kismalac milyen elcsigázott. Törte a fejét, hogyan segíthetne rajta. Aztán eszébe jutott valami. Azt mondta Mangalicának, hogy pihenjen le, ő pedig előre repült a patakhöz. Ott a sziklák között, a mélyben volt egy kevéske zöld fű. Lecsipentett annyit, amennyi a csőrébe fért, aztán sietve visszarepült Mangalicához. Háromszor, négyszer is megtette az utat. Mangalicát meghatotta a kismadár kedvessége: erőt vett magán és újra nekiindultak.

Végre eljutottak a patakhöz, s a kismalac életkedve is visszatért. Bár a szikláról sziklára való felkapaszkodás nagyon kimerítő volt, és a kismalac többször is életveszélybe került, mégis az, hogy mindig friss víz csörgedezett a lábuknál, és valami kis fű is nőtt itt-ott, megkönnyítette a dolgukat. Végre, a sok viszontagság után a Mangalica is ott lihegett és fűjtatott a Barlangnál. A Mágus igen kedvesen fogadta őket. Amíg a malacka kiszuszogta magát, Tengelice elmondta, hogy mi járatban vannak. A Mágus elgondolkodva nézte őket, majd Mangalicát behívta magával a barlangba.

Tengelice izgatottan várakozott a bejárat előtt. Nagysokára előjöttek: a Mágus, és utána...! Tengelice nem hitt a szemének: A kismalac, szárnyakkal a hátán!

– Azt hittem, belőle is madár lesz, mint belőlem – nézett kicsit csalódottan a Mágusra.

– Te emberként magadban hordoztad a madárságot: a tengelicék tarka tollát, könnyű röptét, szárnyaló énekét. Ezért tudtalak tengelicévé változtatni, Tengelice. De Mangalica egy kismalac, egészen kismalac. Semmit sem hordoz magában egy madár tulajdonságaiból. Azt

meg tudom csinálni, hogy repüljön, de olyanná varázsolni, ami nem ő, azt nem tudom – magyarázta a Mágus.

– Nem tudod, vagy nem akarod? – szegezte neki a kérdést Tengelice.

– Én csak a Természet erőivel összhangban cselekszem. Ha másként tennék, a sötétség erőit szolgálnám, a bajt és az összevisszaságot növelném a világban. Látom, csalódást okoztam neked, Tengelice, te mást vártál tőlem. De most, hogy újból feltártam neked egyet a látszat mögött rejtőzködő Valóság ezer arcából, most talán megértesz és egyetértesz velem.

– Köszönöm, hogy ebbe a titokba is beavattál – hajolt meg bókolva Tengelice. A Mágus elnevette magát, azután kettesben biztatták Mangalicát, hogy próbálja ki újonnan kapott szárnyait. És a szárnyak működtek. Igaz, a kismalac kicsit esetlenül mozgott még velük a levegőben, de aztán egyre jobban nekibátorodott. Kacagatóan mulatságos volt a repülő malacka. Gömbölyű pocakja, formás sonkáinak súlya igencsak megdolgoltatták, hogy a levegőbe tudjon emelkedni. És visongott, hol ijedtében, hol örömben, csak úgy zengett belé a környék. Eleinte olyan nagy huppanással ért földet, hogy felbukfencelt, meghemperedett tőle. Néhány napba is beletelt, amíg megtanulta, hogy kell szép lassan leereszkedni. Aztán elköszöntek a Mágustól, hogy most már együtt repülve folytassák útjukat.

Amerre csak elhaladtak, mindenki szájátva bámulta őket.

Egy nap hatalmas, rengeteg erdőnél találták magukat. Ősereg fák hajoltak össze oly sűrűn, hogy sem teremtett lélek, de még a napsugár sem hatolhatott át rajtuk. Csak gyalogosan lehetett bejutni közéjük. Nem volt mit tenni, megkeresték az erdő szélét, s ott szépen a földre szálltak.

Mikor besétáltak a fák közé, hűvös, zöld barlangban találták magukat. A fatörzsek, mint faragott gránitoszlopok magasodtak a fejük fölé, s bár a sűrű lombok alatt félhomály uralkodott, a földet dús pázsit, tarka virágszőnyeg borította. Nagy-nagy csend vette őket körül, mintha rajtuk kívül más nem is lenne az erdőben. A két jóbarát is suttogóra fogta a hangját:

– De gyönyörű itt – mondogatták egymásnak, ahogy egyre beljebb és beljebb ballagtak. Furcsamód, bár nem ettek, nem ittak és nem pihentek, mégsem fáradtak el.

Mesebeli János

Nem is tudták, mióta mennek már, amikor egy varázslatos kastélyhoz értek. Oly szép és békés volt minden, hogy félelem nélkül léptek be a kapuján. Hirtelen népes társaság közepén találták magukat. Vidám udvarhölgyek serege vette körül és vezette őket a palotába a királyhoz. A trón elé érve Tengelice és Mangalica illendően köszöntek.

– Keljete fel, kedves vendégeink! – szólt a király és a királyné, és kitért karral siettek le a trónlépcsőn. Tengelice meglepve látta, hogy a királyi pár milyen fiatal, szinte gyermekek még. Arcuk szép volt és vidám.

– Csak a szemük, a szemükkel nincs rendben valami – gondolta Tengelice. S valóban, a bájos gyermeki arccskákból bölcs, jóságos tekintet nézett rájuk. De töprengésre nem volt idő, mert már asztalhoz is ültették és minden jóval ellátták őket. Lakomázás közben azt is elmesélték, hogy kifélék-mifélék, és hogy merre járnak. A társaság nagy derűtségére Mangalica büszkén még a repülési tudományát is bemutatta. A lakoma vége felé Tengelice éppen meg akarta tudakolni, hogy hol is vannak ők tulajdonképpen, kinek a szíves vendéglátását élvezik, amikor a király és a királyné egymásra mosolyogtak, és a király így szólt hozzájuk:

– Gondoljuk, hogy ti is tudni szeretnétek, hol és kinek az asztalánál vendégeskedtek. Elmondom hát én is a történetünket.

– Mesebeli János a nevem. Valamikor réges-régen elindultam szerencsét próbálni. Még az út elején jártam, amikor álmomban egy gyönyörű királykisasszony képe jelent meg

előttem. – Bizony, addig meg nem állok, míg ezt az álombeli királykisasszonyt meg nem találom, még ha térdig kopik is a lábam! – mondtam magamnak, és nekivágtam a nagyvilágnak.

– Hát, ahogy mentem, mendegéltem, egy magas sziklán álló várkastélyhoz értem.

Megmásztam a sziklát, a várba is bejutottam. Ott találtam egy síró-rívó királykisasszonyt. A Hétfejű Sárkány tartotta fogságban. Szegényke hiába zokogott az édesapja és a vőlegénye után. Megegett rajta a szívem. Megküzdöttem a sárkánnyal, kiszabadítottam a leányt és átadtam az apjának meg a boldog vőlegénynek. Kínáltak kincset, fele királyságot, de nekem nem kellett, hiszen meg akartam keresni az álombeli királykisasszonyt. Elköszöntem tőlük és továbbindultam.

– Hát, ahogy mentem, mendegéltem, egy tó közepén álló várkastélyhoz értem. Átúsztam a tavat, a várba is bejutottam. Ott találtam egy síró-rívó királykisasszonyt. Őt is fogságban tartotta egy hétfejű sárkány. Hiába zokogott szegényke az édesapja és a vőlegénye után. Megsajnáltam. Megküzdöttem a sárkánnyal, kiszabadítottam a leányt, és átadtam az apjának meg a boldog vőlegénynek. Ők is kínáltak kincset, fele királyságot, de nekem nem kellett, hiszen a szívem vágy még nem teljesült. Elköszöntem tőlük és továbbindultam.

– Hát, ahogy mentem, mendegéltem, egy hatalmas szakadékhöz értem. Lenn, a mélyben egy várkastély állt. Lemásztam a meredélyen, a várba is bejutottam. Ott találtam egy síró-rívó királykisasszonyt.

– Ő volt az álombeli királykisasszony! – kurjantott közbe boldogan Mangalica.

– Nem, nem ő volt az álombeli királykisasszony – ingatta a fejét mosolyogva a király. – Ő is csak egy olyan királykisasszony volt, aki hiába sírt-rítt az apja és a vőlegénye után, mert egy hétfejű sárkány elrabolta. Megsajnáltam őt is. Megküzdöttem a sárkánnyal, kiszabadítottam a leányt, és átadtam az apjának meg a boldog vőlegénynek. Ők is kínáltak kincset, fele királyságot, de nekem nem kellett, hiszen nem ez volt a célom.

Itt a király megszakította a történetet, és hogy a vendégeket túl ne fárassza, a szolgák frissítőket hordtak körül.

– Hogy rövide fogjam a dolgot, – folytatta aztán – továbbmentem, megint egy újabb fogoly királylányra találtam, síró vőlegénnyel, gonosz sárkánnyal. Aztán megint és megint. – Na, te szegény Mesebeli János, – gondoltam – ha ezt előre tudod, hogy a világban egymást érik a sárkányok és a szabadításra váró fogoly királykisasszonyok, hát ki nem teszed a lábad otthonról!

– Dehát muszáj volt neked mindet megszabadítani? – kérdezte Tengelice.

– Nem tehettem mást – válaszolt mosolyogva a király. – Ha már beléjük botlottam, nem hagyhattam ott őket a bajban.

– Hát ez az! – szólt közbe Mangalica is. – Nem kellett volna beléjük botlanod! Ha meglátod, hogy ott egy várkastély, sarkonfordulsz és már mész is másfelé! – mondta nagy bölcsen.

– Igen ám, csak hogy nem tudhattam előre, hogy az én álombeli királykisasszonyom nem épp ott vár-e rám! – válaszolta neki a király.

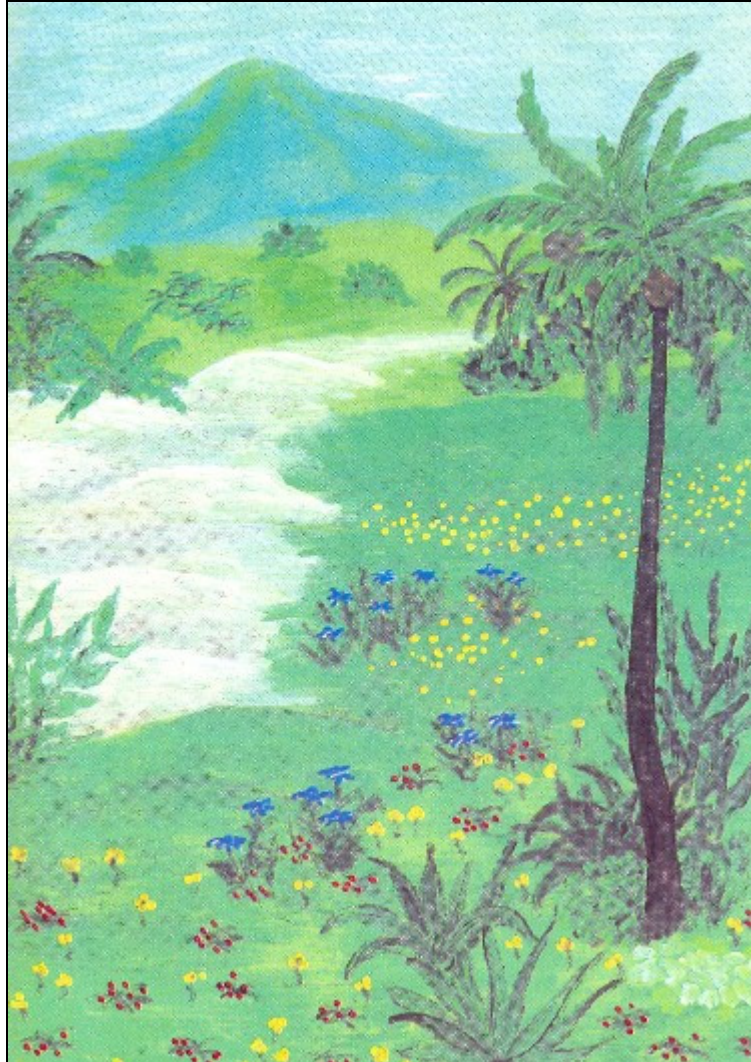
– Ja, ez igaz – mondta elszontyolodva Mangalica. – Ne haragudj, hogy félbeszakítottunk, folytatás kérlek!

– A sok küzdelemben rettenetesen elfáradtam már, – mesélte tovább a király – de azért csak mentem tovább, hogy megtaláljam az én álombeli királykisasszonyomat.

– Egyszer aztán a kimerültségtől egy lépésnyit sem tudtam tenni, és összeroskadtam. Az ájultságból egy csodálatos palotában tértem magamhoz. Tündérszép lányok fűrésztöttek, öltöztettek aranyos palástba. Végül koronát tettek a fejemre, s bevezettek a trónterembe. Ott várt rám az álombeli királykisasszony. De bizony én nem tudtam neki örülni. Elsírtam magam és kétségbeesetten felkiáltottam:

– Hát most kell veled találkoznom, szépséges királynő, amikor a sok küzdelem már teljesen elnyűtt, tönkretett!?

A királykisasszony kacagva megcsókolt és egy tükörhöz vezetett. Bizony, szemem-szám elállt a csodálkozástól: ugyanolyan szép és fiatal voltam, mint az út elején, s azóta is olyan maradtam – nézett magán végig mosolyogva a király.

– Ó, hiszen ez olyan szép, mint egy álom – sóhajtott fel Tengelice. A király és a királyné nem szólt semmit, csak egymásra nevettek. Tengelicének egyszer csak újra eszébe jutott a szemük és megkérdezte:

– Mondd csak, mikor történt mindez?

– Régen, nagyon régen – válaszolta a király.

– Dehát akkor hogy lehet, hogy még mindig ilyen szépek és fiatalok vagytok? – kiáltott fel Mangalica.

– De hiszen mondtam, hogy ő volt az álombeli királykisasszony! – mondta a király.

– Szóval ez egy álom, és mi fel fogunk ébredni? – kerekedett el a két jóbarát szeme. S mielőtt még választ kaphattak volna, felébredtek.

* * *

Egy réten ültek, egymással szemben, és a szemüket dörzsölték.

– Nahát ilyen! – hüledezett Mangalica. – Hogy tudunk felébredni, amikor el sem aludtunk?

Tengelice nem mondott semmit, csak erősen gondolkodott, aztán megszólalt:

– Emlékszel, amikor az erdőben mentünk? Nem ettünk, nem ittunk és nem pihentünk, mégsem voltunk se éhesek, se szomjasak, se fáradtak.

– Lehet, hogy az erdőt is csak álmodtuk? – nézett rá tanácstalanul Mangalica.

– Akár álmodtuk, akár nem, mindenesetre nagyon szép volt! – rikkantotta jókedvűen Tengelice és fölszedelőzködtek. Amint felröppentek, látták, hogy nem messze tőlük hatalmas, rengeteg erdő terül el. Cinkosan egymásra nevettek és folytatták útjukat.

Kellemes, szép vidéken haladtak keresztül. Mangalica számára kész terület-terület asztalkám volt a sok gyümölcs, édes gyökér. Nem is nagyon akart a levegőbe emelkedni, nehogy véletlenül elszalasszon valami finomságot. Tengelicét kicsit elszomorította, hogy újra csak egyedül kell röpködni, de mivel látta, hogy a malackát milyen boldoggá teszi ez a sokféle enivaló, és milyen izgatottan turkál és kutat az újabb és újabb nyalánkságok után, nem szólt semmit.

Egyikük sem gondolta, hogy ebből még valami rossz származhat. Mangalica napokon, sőt heteken keresztül nem használta a szárnyát, és amikor újra repülni próbált, zsupsz, visszahuppant a földre. A szárnyak elgyöngültek, amíg nem használták őket, a kismalac pedig közben túl nehéz lett. Mangalica nem tudott többé repülni. Tengelice a szemére vetette a mértéktelen falánkságot meg a lustaságot, Mangalica pedig elkeseredve és dacosan hallgatott. Bizony a két jóbarát alaposan összeveszett. Tengelice faképnél hagyta Mangalicát, és visszazállt a Mágushoz, hogy kiöntse a szívét.

A Mágus előre tudta, hogy valami ilyesmi fog történni, ezért nem is volt meglepve. De Tengelicének nem adott igazat:

– Mindennek más a benső törvénye. Más a levegő törvénye, és más a föld törvénye.

Mangalica nem rosszabb és nem is jobb nálad. Egyszerűen más. Mert a bensejében levő törvény mást diktál neki. Rosszat csak az tesz, aki mást tesz, mint amit ez a benső törvény diktál.

– Például, ha azt teszi, amit én jónak tartok, az én benső törvényeim szerint? – kérdezte Tengelice.

– Pontosan! – válaszolta a Mágus.

– De ha az ő benső törvénye mást diktál, mint nekem, hogyan lehetünk társak? – hökkent meg Tengelice.

– Más a levegő törvénye és más a föld törvénye – mondta újra a Mágus. – Sok mindenki lehet a barátod, de madárnak csak madár lehet a társa.

– Értem! – mondta Tengelice, és végtelenül szomorú lett, mert nagyon szerette Mangalicát.

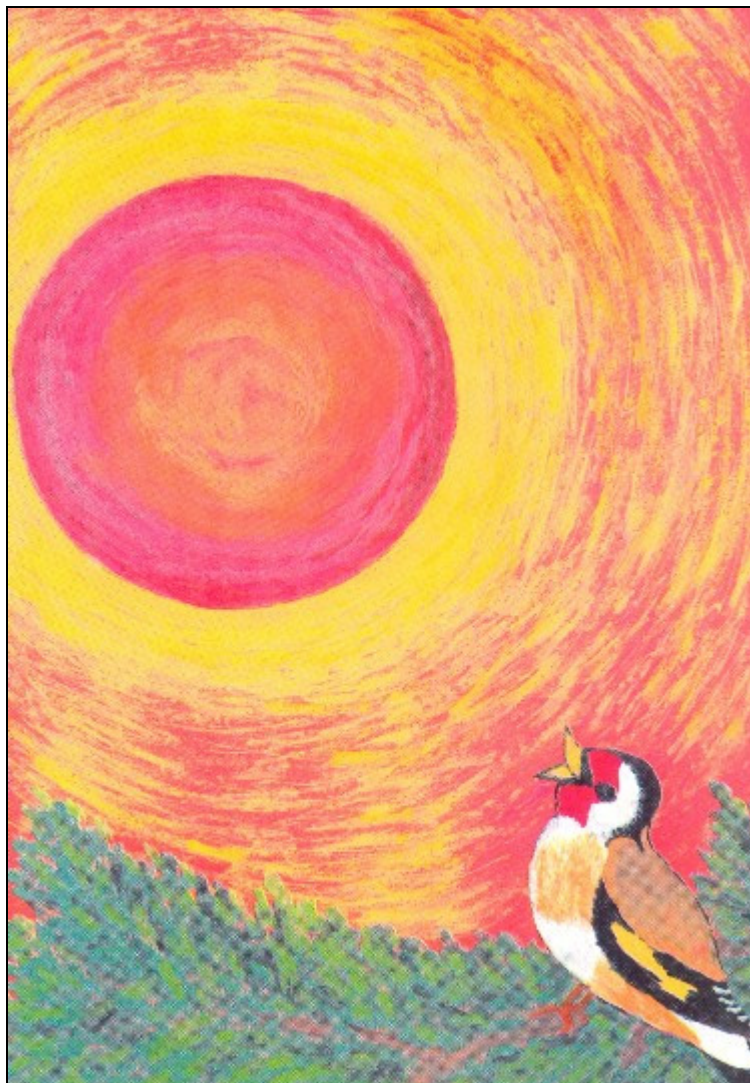
– A Dolgok Törvénye, a Dolgok Törvényéből adódó határokkal és korlátokkal való szembesülés néha fájdalmat okoz. Nem vagyunk mindenhatók, Tengelice – simogatta meg a Mágus az elszontyolodott kismadarat. – Vannak dolgok, amelyeket el kell fogadnunk, vannak fájdalmak, amelyeket át kell ölelnünk és magunkba kell fogadnunk. Ezek a fájdalmak ássák meg azt a bizonyos Csatornát bennünk. Emlékszel?

– Igen – bólintott Tengelice. – Az isteni fény és kegyelem ezeken keresztül áramolhat belénk folyamatosan. – A kismadár az eszével pontosan értett mindent, de közben azt hitte, hogy rögtön megszakad a szíve. Ez volt az első igazán komoly próbatétel, amellyel meg kellett birkóznia.

A Mágus meg se próbálta megvigasztalni, pedig látta, mi játszódik le benne. Tudta, hogy Tengelicének egyedül kell túljutnia ezen. A kismadár is megérezte, hogy most nem remélhet segítséget. Szomorúan elköszönt hát és felröppent.

Napokig lezárta csőrét a fájdalom. Aztán egy reggel belenézett a kelő napba, s a fénytől megittasodva énekelni kezdett. Miközben dalolt, kiengedett a fájdalom kemény szorítása, lassan elcsitult benne az igenek, a nemek és a miértek háborúja, és nagy-nagy békességet érzett a szívében.

A nap már magasan fent járt az égen, amikor elhallgatott. Ahogy befejezte énekét, szárnyrakapott, hogy megkeresse az ő kedves malackáját. Nem kellett sokáig kutatni utána: arrafelé volt, ahol hagyta. Egy nagyon bánatos és meglehetősen kövér fekete-göndör kismalac szuszogott az egyik fa árnyékában. Tengelice odaröppent hozzá. Mangalica alig akart hinni a szemének.

– Azt hittem, soha többé nem látlak viszont – suttogta és nagy könnycseppek gördültek le az arcán.

– De hiszen a barátom vagy! – mondta komoly pillantással Tengelice.

– Már nem haragszol? – kérdezte büntudatosan Mangalica.

– Nincs miért haragudnom – mondta Tengelice. – Én voltam a hibás, mert azt akartam, hogy olyan legyél, mint én. Te pedig nem lettél olyan... Szerencsére! – tette hozzá.

Mangalica nem értette ugyan egészen pontosan, hogy Tengelice mit magyaráz, de nem is volt igazán fontos neki. Elég volt számára az a tény, hogy a kismadár visszajött hozzá, és nem neheztel többé. Boldoggá tette, hogy a barátja újra itt van a közelében, és akkor is szereti

őt, ha nem tud repülni. Rögton talpra is ugrott az örömtől. Tengelice fél szemmel a kismalac hátára sandított: a szárnyak már egészen elcsökevényesedtek rajta.

A Vágyak Kapuja

Úgy tűnt, mintha a különféle viszontagságok és megpróbáltatások között már időtlen idők óta vándorolnának együtt. Tengelice egyszercsak azt érezte, hogy valami nagyon fontos dologhoz közelednek, bár nem tudta, hogy mi az. Napjai a várakozás feszültségében, öröm és szorongás közt teltek. Előérzete azt sugallta, hogy fordulóponthoz érkeztek.

Kanyargós ösvényeken, szakadékok peremén, égbe nyúló csúcsok között igyekeztek előre. Egyszercsak egy kanyarulat mögött az út mellett egy alakot pillantottak meg. Tengelice rögton felismerte a Mágust. Bár ő is nagyon fáradt volt már, csivitelve előre röppent és a lábához szállt. Hamarosan Mangalica is odaért. Mikor kicsit kipihenték magukat, így szólt hozzájuk a Mágus:

– Elérkeztetek vándorlástok egyik legfontosabb állomásához. Utatok a Vágyak Kapuján keresztül visz tovább.

– Mi az a Vágyak Kapuja? – érdeklődött a két jóbarát.

– Ha a Kapun átléptek, teljesül az, amit a szívetek mélyén a legjobban szeretnétek – válaszolta a Mágus.

– De hiszen ez pompás! – örvendeztek mind a ketten.

A Mágus elgondolkodva rájuk nézett, de nem szólt semmit. Kis idő múlva aztán felállt és azt mondta:

– Esteledik, indulnotok kell. A Vágyak Kapuján csak sötétben lehet átmenni.

Tengelice és Mangalica elindultak hát. Szuroksötét éjszaka volt, mire a Vágyak Kapujához értek. Amint átléptek a Kapun, a nagy sötétségben elvesztették egymást. Tengelice egy sivatagban találta magát. Igen csalódott lett, mert egyáltalán nem ezt várta. – Nem hiszem, hogy erre a pusztaságra vágyakoztam volna. Hátha reggelre javul a helyzet – mondta magának. Szárnya alá dugta a fejét és aludni tért.

Álmában a Mágus jelent meg előtte:

– Örülök, hogy valóban a Jóság, a Szépség és az Igazság szolgálata volt a leghőbb vágyad. Az út ezen a sivatagon keresztül visz az Őrzők Városába. De vigyázz! Vándorlásod közben ne állj meg, ne beszélj, ne egyél és ne nézz hátra, mert fogságba esel! – figyelmeztette, és eltűnt.

Reggel Tengelice elindult. Már elég hosszú ideje vándorolt egyedül a sivatagban, amikor egyszercsak összetalálkozott egy madárral: egy ugyanolyan madárral, mint ő. Örömeiben teljesen megfeledkezett a Mágus intelméről. Megállt és boldogan üdvözölte a madarat. Beszélgettek, együtt röpködtek, nagyon jól érezték magukat egymással. De ahogy telt, múlt az idő, Tengelicének eszébe jutott, hogy tovább kellene már mennie. El is indult, de estére ugyanott találta magát, ahol reggel volt.

Tengelice először nem értette, mi történt. Újra nekiindult, de megint csak ugyanott kötött ki.

– Miféle varázslat ez, hogy hiába igyekszem, mégsem jutok előre egy tapodtat sem? – faggatta a madarat.

– Fogságba estél, Tengelice – mondta a madár.

Akkor jutott csak Tengelice eszébe a Mágus álombeli intelme.

– És te tudtad ezt? – nézett gyanakodva a madárra.

– Persze, hogy tudtam – válaszolta a madár.

– De ha te tudtad, hogy nem szabad megállnom és nem szabad beszélnem, miért álltál meg és miért beszéltél velem? – kiáltott felháborodva Tengelice.

– Nem én állítottalak meg Tengelice és nem én szóltam hozzád – mondta a madár. – Te voltál az, aki megállt, te voltál az, aki megszólított engem.

– Ez igaz – ismerte be Tengelice, de azért nagyon haragudott a madárra. Otthagyni nem tudta, ezért úgy tett, mintha nem látná: levegőnek nézte. Ám ahogy telt-múlt az idő, fokozatosan belátta, hogy a madár nem hibás, és kibékült vele. Tőle tudta meg, hogy fogsága négy évig tart.

– Ha csak megálltál volna, az két év, de mivel beszéltél is, így kétszer két év, vagyis négy – magyarázta el a madár.

Semmi sem tart örökké, így ennek a négy évnek is vége lett egyszer. Ekkor a két madár búcsút vett egymástól, és Tengelice újra nekivágott a sivatagnak.

Napok óta úton volt már, amikor mardosó éhség kezdte kínozni. A madárnál töltött idő alatt egy forrás táplálta őket, melynek olyan csodálatos vize volt, hogy nem csak a szomjukat, de az éhségüket is csillapította. Most azonban közel s távol nem volt más, csak a sívó homok. Hamarosan elérkezett az a pillanat, amikor Tengelice úgy érezte, nem bírja már tovább. Mikor meglátott egy zöldellő kertet, először azt hitte, csak a szeme káprázik. De nem, valóságos kert volt, melyben fák álltak, telistele gyönyörű és illatos gyümölcsökkel. Tengelice letelepedett az első fára, és kiéhezve a gyümölcsökre vetette magát.

Egészen elnehezült a sok evéstől, leszállt hát a fa alá és jó nagyot pihent. Mikor kimerültsége elmúlt, fel akart röppenni, de nem tudott. Csak ide-oda tipegett pici madárlábain. Ekkor jutott csak eszébe a Mágus figyelmeztetése: „Ne egyél és ne nézz hátra!”

– Jaj, mit tettem már megint! – sírt keservesen a kismadár. Ráadásul olyan kízó éhség szállta meg, hogy még most is újra és újra evett a veszedelmes gyümölcsökből.

– Ha jól számolom, most négyszer négy, vagyis tizenhat évi fogságra ítélttem magam – állapította meg szomorúan. De arra is rádöbrent, hogy ha még egyszer hibázik, soha nem jut el az út végére, hiszen az tizenhatszor tizenhat évi fogságot jelentene.

Tizenhat év hosszú idő. Ezalatt Tengelice megtanulta, hogyan kerülheti el a veszedelmes gyümölcsökkel való táplálkozást. Harmatcseppet ivott, virágmézet evett, így aztán mire letelt a fogság ideje, szabadon szárnyalt fel a felhők felé.

Most újabb sivatagi vándorlás következett. Tengelice tanult az eddig történetekből. Senki és semmi nem bírhatta rá, hogy visszanézzen.

Az Őrzők Városa

Egy nap a látóhatár szélén valami fehérség ragyogott fel előtte. A sivatag végén ott várt rá a Város. Fehér kövekből épült, tornyai messze felmagasodtak. Kristálykapuit szélesre tárva várta az érkezőt.

Tengelice ösztönösen leszállt a földre, úgy lépdelt be. Hosszú fehérruhás, kopaszra nyírt fejű emberek sora fogadta, mintha tudták volna, hogy érkezik. Ismerős valaki hajolt le hozzá és vette a tenyerébe: a Mágus.

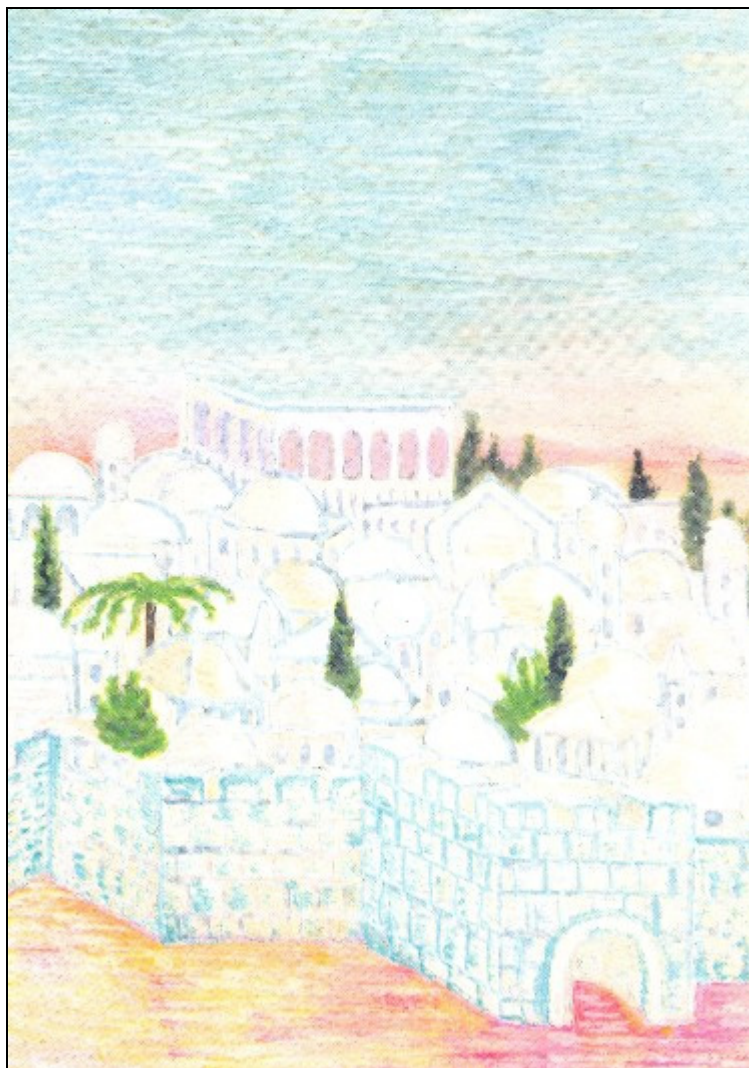
– Valamennyien nagyon örvendünk, hogy végre közöttünk vagy, hogy a nehéz próbákat kiálltad! – üdvözölte mosolyogva.

– De hiszen kétszer is fogságba estem! – szólt közbe restelkedve Tengelice.

– Nem vagyunk és nem is leszünk se mindenhatók, se tökéletesek, Tengelice. Valóban nem mindennapi tettet vittél végbe azzal, hogy eljutottál a Városba. Az induláshoz elég a jószándék, de a dolog véghezviteléhez több kell. Csak keveseknek sikerül eljutni ide, nagyon keveseknek – mondta a Mágus, miközben egyre beljebb haladtak a paloták és kertek között. Mintha nem is a nap, hanem maguk a kövek sugározták volna a fényt.

A Mágus és a kismadár hamarosan a Város közepén felmagasodó, hatalmas oszlopcsarnokhoz érkezett. Tengelicét a Mágus az északi oldalon sorakozó fülkék egyikébe vitte. A félhomályos kis kamrában nem volt más, csak egy gyékényszőnyeg és egy edény,

melyben parazsak izzottak. A Mágus a gyékényszőnyegre tette Tengelicét, és a serpenyőhöz lépve beleszórt valamit. Kesernyész füst töltötte be a helyiséget. Ugyanolyan illata volt, mint amannak, valamikor régen, a királyi palotában, amikor Tengelice madárrá változott. A kismadár mély álomba merült, s amikor magához tért, újra ember volt.

– Ma az Őrzők soraiba kerülsz. Készülnöd kell a felavatásra – szólt hozzá a Mágus.

– Mit kell tennem? – kérdezte a fiatal lánnyá vált Tengelice.

– A Csarnok keleti oldalán van egy forrás. Fürödj meg annak vizében, igyál is belőle. A forrás vize déli irányban túlfolyik a Csarnokon, partján pompás kertek, gyümölcsből roskadozó fák virulnak. De te most ne lépj ki a Csarnokból, ne is egyél. Ha a fürdéssel végeztél, ott várj rám! – mondta a Mágus.

Mikor Tengelice elkészült, a Mágus értejött. Oszlopsorok és fürkék között, belső udvarokon át, hétszer hét lépcsőn vezetett fel az út a Csarnokba. Ott várta őket az Őrzők fehérruhás serege. Halk, zümmögő éneklésbe kezdtek, mikor a Mágus és a Tengelicéből lett fiatal lány belépett. A leány megilletődve lépdelt a Mágus oldalán.

Középre érve két Őrző lépett hozzájuk. Kendőt terítettek a leány vállára, és hosszú, fekete haját levágták. Csupaszon fénylő koponyája olyan lett, mint a régi szobroké. Aztán hófehér ruhába öltöztették. Most már egészen úgy nézett ki, mint a többiek: nem volt madár többé, de az sem látszott, hogy férfi-e vagy nő-e. Ekkor nagy csend lett a Csarnokban, és egy erőteljes hang azt mondta:

– Most már egy vagy közülünk. Velünk együtt munkálkodsz majd azon, hogy a Ragyogó Nap országa újra megvalósuljon a Földön, hogy a sivatag helyén újra a Szépség Kertje viruljon. A mi küzdelmünk más természetű, mint az embereké. Ha két erő, jó és rossz egymásnak szegül, abból nem lesz békeség. A harc, bármi is legyen a kimenetele, újabb harc magvát veti el. Mi csendben és alázattal tevékenykedünk: a Béke és az Igazság jó magvát hintjük el az emberek között, és várjuk, hogy a Ragyogó Nap segítségével kikeljen. Aztán, ha kihajt, neveljük és őrizzük, amíg felnövekszik. A próbatételek során megbizonyosodtunk róla, hogy méltóvá váltál a Titkos Tudományok ismeretére. De még mielőtt erre szert tennél, valamennyiünk előtt tégy most ünnepélyes fogadalmat, hogy ezt csakis a Ragyogó Nap országának megvalósítására használd, sem magad, sem más önös céljaira nem veszed igénybe.

– Ígérem! – mondta csengő hangon az Őrzők Seregének legújabb tagja.

Tengelice – bár nem volt többé madár, mégis mindenki így szólította – elsajátította minden titkos tudományt az Őrzők között. De nem ez volt a legfontosabb. Lassan fölépült benne valami, és egy szép napon rájött, hogy a Város benn van és nem kint. Ez volt az a pillanat, amikor alkalmassá vált arra, hogy visszatérjen az emberek közé. Ő azonban legelőször azt szerette volna tudni, hogy mi történt az ő kedves, fekete, göndörszörű barátjával, Mangalicával.

* * *

Mangalica a Vágyak Kapuján belépve a Fehér Malacok közé került, mert a szíve mélyén ezt szerette volna a legjobban. A Fehér Malacoknál nagy feltűnést keltett a megjelenése. Mangalica gyönyörűnek találta a malacok fehérségét, azokat pedig az ő göndör, fekete szőre kápráztatta el. Kényeztették, ajnározták, mindent megtettek, hogy a kedvében járjanak. Pukkadásig ehette magát a legfinomabb falatokkal, és egy lépést sem kellett tennie értük.

Eleinte nagyon tetszett a dolog Mangalicának, de lassanként megcsömörlött a semmittevéstől és a sok ennivalótól. A Fehér Malacok gügyögő, babusgató szeretetét is megunta, és egy szép napon elhatározta, hogy odébbáll.

Az ám, csak hogy a fehér Malacok nagyon ragaszkodtak az ő kis kedvencükhöz, nem engedték ki a kezeik közül. Mangalica ekkor döbönt csak rá, hogy fogságba esett, és hogy a maga választotta rabságból nincs kiút. Mostmár egész életében arra volt ítélve, hogy csak egyen és lustálkodjon.

Mangalica egyre szomorúbb lett és egyre kövérebb. Gyakran eszébe jutottak kalandjaik, melyeket az Ezerarcú Egység titkainak kutatása során Tengelicével átéltek, és erős vágy támadt benne, hogy újra szabaddá váljon. De nem volt menekvés.

Aztán egy éjszaka furcsa álmot látott. Egy fiatal lány jelent meg előtte, és bár sohasem látta ilyen alakban, rögtön tudta, hogy Tengelice az. A két jóbarát nagyon megörült egymásnak. Mikor Mangalica elpanaszolta reménytelen sorsát, mindketten nagyon elszomorodtak. Ekkor az álomnak végeszakadt.

Ettől a naptól fogva Mangalica igyekezett minél többet aludni, azt remélve, hogy megint sikerül Tengelicével álmodnia. Napokig nem történt semmi, míg végre, egyik éjszaka álmában újra meglátogatta őt Tengelice.

– Figyelj ide, Mangalica! – szólt az álombeli leány. – Ebből a magad akarta fogságból nincs mód a szabadulásra. De ne keseredj el, csak mint malac nem juthatsz előbbre. Ha vállalod a halált, újra szabad leszel.

Mangalica ettől a szótól úgy megijedt, hogy rögtön felébredt. Verejtékben úszva feküdt az ágyán, még a fogai is összekoccantak. Nagyon félt a haláltól.

– Jaj, Tengelice, milyen szörnyű tanácsot adtál! – suttogta rémulten maga elé. – Akkor már inkább a fogság!

Telt-múlt az idő. Tengelice néha eljött hozzá álmában, de nem szólt többé semmit, csak szomorú arccal nézett a malacra. Mangalica még bánatosabb lett, mint azelőtt. Egyre elviselhetetlenebb volt számára ez az élet. És egy szép napon fontolóra vette: Vajon mi a jobb? Ez a kínlódás, vagy a fájdalmas, de gyors szabadulás? És egy hirtelen elhatározással fellázadt a Fehér Malacok erőszakos szeretete ellen.

– Nem! – kiáltotta elszántan. – Nem akarom többé, hogy kényeztessetek, hogy finomságokkal tömjenek!

– De hiszen ez jó neked! – néztek rá értetlenül a Fehér Malacok.

– Nem jó! – mondta Mangalica, és többé egy falatot se volt hajlandó lenyelni.

A Fehér Malacok először megpróbálták szelíden rávenni, hogy hagyjon fel ezzel az ostobasággal, de amikor Mangalica kitartott elhatározása mellett, egyre jobban feldühödtek. Mangalica nagyon félt, de nem ingott meg. Amikor a Fehér Malacok rájöttek, hogy minden erőfeszítésük hiábavaló, visítva rárontottak és széttépték. Szörnyű áron, de végre megszabadult Mangalica. Mint malac nem létezett többé, de hősiessége meghozta számára a jutalmat, hogy életét más alakban folytassa.

Egy nap a Városban ünnepre készülődtek: újabb felavatásra gyülekeztek a fehérruhás Őrzők. Tengelice is ott állt a Csarnokban a többiek között, amikor a felavatandó ifjú és kísérője beléptek. És majdnem felkiáltott a meglepetéstől, mert fekete, göndör fürtjeiről felismerte Mangalicát.